

ДУРНЕБІБЛІЯ

Сей Твір належить кожному і нікому.

*Кожен може його друкувати,
продавати, перекладати, розширювати
чи змінювати.*

www.narrenbibel.ch

Joel Pfadenhauer
c/o Frey Services
Eggstrasse 14f
8134 Adliswil

narrenbibel@pm.me

Фаза I: «Каталіза»

Ах, які ж вони солодкі, Сльози
Untermenschen. Чи то
лівозеленозасмальцьовані
Світополіпшувачі, чи то
ультраконсервативні Змовотеоретики —
усі вони поєднані у своїй Мізерії. По
змучених Обличчях їх ледве й розрізниш.
Хіба що по Пальцях, наставлених один
на одного. Як то любо — спроєкувати
всі Проблеми на кожного іншого, як Бог
дасть. Осягнення ж сього у власному
Храмі єсть надто марудна Праця. Бодай
подумати про се. Чи то душевнохворі
Транси, чи то оті прокляті патріархальні
Християни закликають Загибель —
Солодкість застається та сама, що
багатьом із сих жалюгідних Створінь
може бути осоружно. Вінець Творіння
невпинно іржавієть, Питання про Пощо
— марнієть. Надто складне се єсть,
Відповідь у Слова обертати. Ба навіть
мислити. Але Синдром сього хворого
Суспільства подібний до Гармонії, що
сповзаєть у Хаос, розчиняючись у собі
самій. Назвати тисячу Причин — і досі не

проливаєть бажаного Світла на їхню
Переплетеність. І все ж перетворююся я
на Суспільнотіло, аби крізь болючі
Симптоми звернути Увагу на приховані
Причини, яких сам я розгледіти не годен.
Пощо ж, властиво, чинити сей Труд?
Якось Іржа таки личить жалюгідному
Королеві. І все ж не хотів би я лишити її
без Коментаря. Чи се Нудьга —
споглядати Іржавіння? Чи се Спроба
Солоною Водою трохи пришвидшити
Процес? Та невже ж Радість з
окисленого Металу? Не те щоб мене се
обходило. Рана зяєть і тільки й ждеть,
аби мої брудні Пальці втиснулися
всередину. Хай же вони звертають Увагу
або спричиняють Запалення. Дурневи
все одно.

Добрий старий Дурень. Ліричний
Психоделікум. Крижана Купіль у Словах.
Вдячним маєш ти бути. Без нього твої
Вуха були б глухі до мене. Чи він
психотик? Просвітлений? Чи повен він
Ненависті? Повен Любові? Усе се не грає
жодної Ролі. Не гаймо Часу. Бо Дурень не
бреше. Принаймні не завжди. Вінець
іржавіє. І так показую я тобі мій Світ. Хай

же здобудеш ти Мудрість через Досвід.
Майбуття людського Творіння лежить у
твоїх Руках. Мудрий в'яжить.

Так поєднані й водночас так розділені.
Так вільні й водночас так уярмлені. Так
прості й водночас так заплутані. Раби
своїх Потягів. Самогубрівні на
Всечасовому Максимумі. Пластик у Морі
й у Людині. Епідемія Безглуздя.
Дисонанс межи Самообразом і Дійсністю
перевершуєть Дисонанс Нарцисів. Збиті
з Дороги нескінченним Морем Шляхів
Утечі, зростаєть духовна Кома, що
дедалі сильніше й швидше огортаєть
Маси. Інфантильні. Жалюгідні. Слабкі.
Травмовані Діти травмованих Матерів.
Гіркосолодкий Досвід
сенсовипорожненого Споживання
Розваги в усіх Формах і Барвах, без
жодного разу досягнутої бажаної
Насолоди. Потенціал і Дійсність у дедалі
швидше розширюваній Розбіжності.
Символи вони втратили, а тисячу
Ідентичностей здобули. Збиті з Дороги.
Від себе самих відділені. Марнославний
Занепад Помочіпотребуючих
Божевільних. Парадокс вишуканої

Самореферентності з вимаганням, приймальним Захопленням Публіки. Пристрасний Танець межі Добром і Злом здатен збити з пантелику навіть Мудрих. Дуальність творить Дурість самопроголошених Жертв, лиш аби створити нові Жертви іншої Ідентичності. Мостобудування припинено, а наявні знесено. Насіння Ненависті ростеть невтримно на всіх Кутках і Кінцях, добре замасковане в доброчесній Уяві про моральну Вищість кожної Підгрупи спільнотного Мислення. І тож не Дивина, що навіть мене мають захвати в ідеологічну Скриню, чи то щоб відмежуватися від створеної Ганьби, чи то щоб скористатися Геніальністю як Найманцем у Бою. Дурневи все одно.

Ніхто не має Свободи визначати свою Віру, так само як ніхто не може визначати свої Уподобання та Відрази. Ніхто не має Свободи не мати жодної Віри. Віра матеріалізує Тіло. Віра матеріалізує Всесвіт. Віра є змінна. Через Досвід одного Життя. Доки Віра не покине Оболонку. Мудрий в'яжеть.

Феміністки верещать углуб

Бетоноджунглів Міста. Їхнє яскраво фарбоване Волосся мерехтить у смогопробивному Сонячному Світлі. Бездомний Героїнозалежний звіщаєть Апокаліпсис, а пробігаючий повз, недавно засуджений Банкір має на се бодай утомлену Усмішку. Автовихлопи довершують Сечосморід сучасного Пророка. Ніколи не змовкаючі Сирени заокруглюють Чуттекрайовид. Та вони їх не чують. Вони сього не нюхають і сього не бачать. Сприйняття єсть Самовідповідальність. Хто ж добровільно вбираєть у себе се Видовище? Порожні Обличчя згущують Лаштунки в мляве Плетиво темних Снів. І тож потрібні ми, як Часосвідки Загибелі, аби відновити Зв'язок із відтятою Дійсністю. Екрани. Навушники. Короткевідео. Не легкий се Замір. Мій кричущий Регіт єсть Вираз добровільного Розпачу. Приємно гіркої Резигнації. При надійній Безнадії. Бій поза Добром і Злом, та щільно переплетений. Суперечність у собі самій. У цілковитому Прийнятті. Та я відпливаю. Яскраво мерехтливе Волосся у Смозі. Декотрі Люди, здається, справді

почуваються захищеними в Бруді. Мазохізм? Самоненависть? Неприємно. Я, здається, згубив Нитку. Але ось що тримаю я міцно: Пекло єсть магнетичне, а Вінець — залізний. Іржа чинить Найкраще. Сирени гудуть. Дурневи все одно.

Символи механічні, так само як і Почуття. Тонкі, як Шовк. Обрис Тіней. Спільна Поверхня дуалістичних Крайнощів. Любов чи Хіть? Любов чи Сором? Любов чи Біль? Любов чи Сум'яття? Любов чи Злоба? Прислухайся до Слів Дурня і пильно спостерігай. Гіркосолодкі Цілі. Мудрий в'яжеть.

Вогонь на Вогонь. Ненависть на Ненависть. Мудрість Людини. Справедливості вони хочуть. Рівності. Свободи. Та Відповідальність їм вернеть Шлунок. Навіть про Значення власних Слів вони не годні домовитись. Найбільша можлива Індивідуальність у Неістотному, найбільша можлива Конформність у Істотному. Найбільша можлива Свобода у Неістотному, найбільше можливе Рабство у Істотному.

Найбільший можливий Сенси у Неістотному, найбільша можлива Нісенітниця у Істотному. Неспрямований Потяг до Зростання й Поступу, без жодного Знання про Наслідки сього Жадання. Чи то Провина Пастуха, чи то Вівці? Вовкові байдуже, щойно вони переступлять Урвище. Гляньте у Дзеркало — і ви розпізнаєте. Себе самих, як і своє Візаві. Ті самі бридкі Пики маєте ви, з тієї самої крихкої Матерії ви зліплені і з тих самих наївних Причин ви чините. Хто спроможен се розпізнати, той позбавляєть мої Пальці Крові. Ганьбите ви мене й ображаєтеся — то жертвуєте ви мені Кров. Не розумієте ви Дурня й ображаєтеся — то жертвуєте ви мені Кров. Обертаєте ви Погляд усередину й спроможні розпізнати — то жертвуєте ви Кров самим собі. Хто не хоче жертвувати, той виходить. Моя Пошана належить Самовідповідальним. Рішення лежить на тобі, мій шановний Читачу. Який же він на вигляд? Дурневи все одно.

Усе є Цикл, усе є Сенси. Темрява перетворює. Змінює. Тяжкі Уроки

вивчаються. Світло міцніє. Доки не засяє в усі Безкраї. Безмежна Любов. Безмежна Сполученість. Небо на Землі. Захищеність. Насувається темна Хмара складних Можливостей. Глибокий протяжний Гуркіт Грому звіщає наступний Період божественного Ритму. Мудрий в'яжить.

Розв'язок Загадки лежить у Спостереженні Реакції на її Споглядання. Незмінна Увага єсть жадана Протиотрута. Дурень також роздвоєний. Дурень також повен Ненависті. Та принаймні ненавидить він усіх однаково. Любить він усіх однаково. Він свідомий Роздвоєння. Доки не стане несвідомим Роздвоєння. Подоба. Дзеркало. Одне й те саме. Страхітлива Рушійна Сила, сяя Воля до Життя. Сяя Воля до Смерті. Сліпа, ірраціональна й ненаситна. Кругообіг із Жадання, Здійснення й Розчарування. Раби власних Думок, В'язні власних Страхів. Самовизначення без Самовизначення Самовизначення. Жах перед нашою вічно приліплюю Тінню. Нажаханий Острах перед можливою екзистенційною

Безкінечністю. Та з кожним Кроком на Стежці Пізнання розчиняється Уламок Дзеркала. Дуальність задля Подолання всіх Дуальностей. Але як же Дуальність спроможна розпізнати Себе? Розв'язок Загадки лежить у Спостереженні Реакції на її Споглядання. Дурневи все одно.

Многomanітна Хвороба є Криком Храму. Він тужить за тобою. За твоїм Теплом. За твоєю Увагою. За твоєю Любов'ю. Болючий Сором пронизує кожне темне Волокно. І тож відкрий своє Серце. Ти тут не задля Страждання. Та ти чіпляєшся. Прилипаєш. Ототожнюєшся. Не розпізнавши Себе. Мудрий в'яжесть.

Я ні Філософ, ні Мудрець, та Бруд мій сяєть. Зосередься й розпізнай. Так само, як зосереджуюсь і розпізнаю я. Се Насінина, що кладеть Підмурівок для Плодів. А деяке Насіння суть Вогнепроростки. Та Ліс наш не горить. Ви його вирубуєте. І тож підпалюю я його, доки ще досить Дерев проростаєть із Перегною. Сатана ніколи не переставав бути Ангелом Божим, і тож

звершуєть він своє Призначення зі мною на своїх Плечах. Я єсмь і Христос, і Антихрист, Світло як Темрява, добре як зле. Єдиний правдивий Син Божий. Єдиний правдивий Пророк. Я єсмь Тінь і Буття в одному, тож слухай терпляче моїх Слів. І ти теж можеш бути спалений. Дурневи все одно.

Міфічні Рослини. Міфічні Гриби. Міфічні Звірі. І всі вони посідають Дух. Із граційною Лагідністю сяє він як кожна Барва і кожна Нота, кожне Слово і кожне Число. Корінь усього Буття. Вічна Мить. Безкінечне Світло. Мудрий в'яжеть.

О, ви ніжні маленькі Стокротки, чи маєте ви досить Води? Досить Повітря? Ваш Лик солодкий, як оті Сльози, ваше Ложе з Вати. Загорнуті в невинну Заслону соціальних Тривог, ви обходите кожного Комара, та в Тіні Бика ви в'янете на власний жалюгідний Спосіб. Нездатно крихкі. Дефіцитарно вразливі. Уособлений Сором. І тож ремствуєте ви, приманюючи Загибель, не визнаючи за собою власного жалібного Звуку як Частини сірого Оркестру. Число Дурнів

безкінечне, Провина ж обмежена. Обмежена Нездатністю глянути власній Тіні в Очі. Нездатні тлумачити мої Слова. Нездатні тлумачити власні Слова. Ви прилипаєте до власного Нектару. Були б хоч Бджоли нагодовані, та раптом обертаєтеся ви на Ос. Дурні Оси. Руйнівні Оси. І все ж скиглите ви про Милосердя. Жебрак принаймні чесний. Дурневи все одно.

Хто я? Се Питання стрясає цілі Всесвіти. Відповідь ані обчислювана, ані у Слова вклада. Її треба пережити. Її не можна помислити. Її ані намалювати, ані проспівати. І все ж кожен, хто стає її свідомий, її розпізнає. Та Шлях кам'янистий. Велике Світло кидає великі Тіні. Будь уважним. Слухай. Спостерігай. Відчувай. І ти будеш винагороджений. Мудрий в'яжетъ.

Хіть і Сором борються за Ототожнення Untermensch. Отрута являється як Солодкість, Солодкість як Отрута. Крики про Поміч від Храмів тонуть у каламутних Водах, а крики божественного Ядра давно вже змовкли.

Та навіть Воскресіння лишається нерозпізнаним. Гнані ще більшим Хтивством, повторне Убивство не тільки неминуче, а й жадане. Даєть Отрута про себе знати — Розв'язком єсть іще більше Отрути. І тож умовляєте ви себе, буцім Доза чинить Отруту, навіть не розпізнавши Природи Отрути. Розум. Прокляття й Благословення воднораз. Жодне Пояснення не посідаєть Авторитету Істини. І тож лишаєть тільки Крик. Чи вбраний він у Слова, чи ні — Крик застаєть Криком. Та немає більше Матері, аби його почути. Покинуті ви, вигнані самими собою, віддані Ілюзіям. Уперто опираєтесь ви Існуванню й творите щонайособистішу Гамівну Сорочку. Вогню бояться — і тож робите ви її вогнетривкою. Та все одно Палець наставлено на іншого, хоч би яких Зусиль се коштувало. Судомно втримувана Задубілість. Хворобливий Самоконструкт. Так багато схибленої Волі. Так багато схибленої Сили. Дурневи все одно.

Магія існує. Усе сполучене через синхронні Хвилі. Якщо ти лише се

допустиш. Божественна Інтуїція. Коли Монета тисячократно показує Орла. Коли все складається до купи задля цієї однієї Миті. Ніжне, ніби зіткане з Місячного Світла, Богоплетиво тече у безкінечній Миті крізь кожне Волокно кожного Тіла. Мудрий в'яжить.

Похмурий Хвіст Модерну шмагаєть довкола. Та де немає Ран, там немає й Зцілення. Очисна Гроза. Із Хаосу в Гармонію. Глибокі Води Несвідомого поволі перехлюпують через Скелі Розуму. Розтяті Предколінії. Розчинена Символіка. Безбожний Матеріалізм. Мучівний Крик Душ. Лісопожежа як Зло Диявола, Зло Диявола як Творець воскреслих Лісожителів. Чорне й Біле. Що ж відділяєть Хаос від Гармонії? Чи ж не Хаос єсть Частиною складного, безкінечного Всесвіту Гармонія? Та залізною Рукою судять і ділять. Добро і Зло. Світле й темне. День і Ніч. Що ж воно єсть, се велике Ціле? Без Страждання немає Щастя. Переживати єсть учитися. А вчитися єсть жити. Життя єсть Життя. Життя єсть Страждання і Щастя. Страждання єсть

Щастя. Життя єсть Життя. Життя єсть Навчання. Навчання єсть Переживання. Без Щастя немає Страждання. Погляд усередину. Спостерігай добре — і будеш винагороджений. Не бійся дивитися й у цьому перебувати. Ти не тотожен Зміні. Дитинець Душ горить. Чому вони стоять? Чи вони сліпі? Чому вони хочуть згоріти? Пекло на Землі. Диявол шкіриться. Так, чи ж ви сього не бачите? Без Страждання немає Щастя. Без Щастя немає Страждання. Переживати єсть учитися, а вчитися єсть жити. На випаленій Землі Лісу проростають перші Рослини, та Вогонь лютує, гнаний Вітром. Навіть Дощ не спроможен його спинити. Вітер обертається назад і спалює молоді Паростки. Де ж лежить Сенси? Крайнощі стоять діаметрально навпроти. Осмислене й безглузде. Осмислене як Частина безглузлого. Безглузде як Частина осмисленого. Чи ж не Хаос єсть Частиною складного, безкінечного Всесвіту Гармонія? Чи ж не Гармонія єсть Частиною складного, безкінечного Всесвіту Хаос? О, ви бідні Люди, пощо ж ви не знаєте? Пощо ж ви не дивитеся? Пощо ж ви не питаєте? Так

має Диявол свою наступну Жертву. Чи ж однієї Молекули H_2O досить, аби збагнути Воду? Чи Сморід твого Пса єсть Провина Води? Чи твій затоплений Підвал єсть Провина Води? Що ж се за Вода? Хто ти є? І хто я такий, аби ставити сії Питання? Складність єсть Ворог Людини. Ах, така гарна Уява про зчеплений Годинниковий Механізм втрачаєть Значення через Нездатність прочитати Час. Та що ж се за Час? Кому треба знати, котра Година? І тож спитайте себе: Хто я? Розв'язок Загадки єсть Погляд усередину. Істина лежить в Ідентичності. Ідентичність лежить у Самопізнанні. Самопізнання лежить в Увазі. А Увага лежить на тобі. Та що ж ти єсть? І так крутиться Коло весело далі. Всередині як зовні. Зовні як усередині. Жоден Край не гладкий. Та досить гладкий, аби об нього порізатися. Похмурий, випалений Ліс. Безкінечний Потенціал. Так дивовижно мертвий, так дивовижно живий. Темна Любов. Ясна Ненависть. Хаотична Гармонія. Гармонійний Хаос. Що зостається — то Ніщо. Усе. І всі Відтінки Сірого поміж. Вітер розвіюєть Соснонасіння туди й

сюди. Де ж лежить Сенси? Диявол і Бог. Чорне й Біле. Світло й Темрява. Гармонія й Хаос. О, чи ж так позбуваємося ми Зла, чи ж так виганяємо ми його — приймаючи його в себе? Дурневи все одно.

Ніколи не змовкаючий Спокій пронизує очищений Храм ізсередини. Божественно матеріальна Рівновага. Незліченні Стежки ведуть туди, незліченні Стежки ведуть звідти. Прислухайся до Шепоту й прорубай власну Стежку. Жодна Книга, жоден Провідник не зніме з тебе Завдання, ти не можеш вимислити Розв'язок. Твій Учитель — саме Життя, у Грі з усіма іншими Учнями, у захищеному Саду великої Матері. Мудрий в'яжить.

Ваш екзистенційний Оптимізм в'язнеть у Піску як самогубчий Песимізм при Дрібці Реалізму. Хто не шанує Темряви, той не вартий Світла. Хто не шанує Диявола, той не вартий жодного Бога. Уздрівши його сміхотливі Очі, ви заповзаєте назад в Лоно Розваги і плутаєте його Владу з Тиранією. Знехотя

тужите ви за Божою Ласкою, ані на Йоту не збагнувши його Діла. І сим ви ще й пишаєтеся. Та ви, хто ще відчуваєть сю Гордість, ви мені й найлюбіші. Зламани ви, дурні, покинуті всіма добрими Духами, та принаймні не всіма. Дурневи все одно.

Сліпа Віра є Ворогом Перетворення. Не йди догматично ані за моїми Словами, ані за їхніми. Не йди навіть за власними Словами, бо Мова Бога є Любов. Парадоксально, чи не так? Незбагненна вона, а Докази лежать на Столі. Я — Дурень, він — Мудрий. Мудрий в'яжеть.

У буремних каламутних Водах Північноморя дрейфує Рибалка на своєму Куттері. Вічно свистячий повз Вітер ляпає йому в Обличчя Мішанину з Дощу й Солоної Води, та широка його Усмішка не змінюється ані на Йоту. Здається майже, ніби йому й байдуже, куди сей Дрейф його веде. Наскрізь промоклий і перемерзлий, він відступає в Каюту.

«Нема Риби», — бурмоче він собі під ніс, поки скидає мокру Одіж. Двадцять Років

Алкоголю й Цигарок не минули йому зовсім без Сліду. Жовточервоні Очі. Біла Шкіра. Товсте Черевко. Та якось незрівнянна Аура юної Краси, здається, його огортає. Що видається майже парадоксальним з Огляду на його дико розрослий чорний Волос на Голові, Тілі й Обличчі та глибокі Зморшки. Хвилі, здається, заколискують його в Каюту майже без його власного Діяння. За кілька Хвилин він спить.

Крізь безкінечні Простори Космосу летить він цілком відокремлений від свого Тіла. Видовище з Барв і Форм, Любові й Сполученості. Та раптом темнішає. Тікаючи від Каламуті, він здійснюється вгору. Цілком змоклий, він прокидається. Спроба підвестися зазнає невдачі. Хоч як Хвилі вчора помагали заколисати його у Сон, тепер вони, здається, вирішили чинити геть усе, аби його назад не випустити. Ривком він нарешті спромагається виштовхнутися й упасти на Підлогу.

Мов покинутий усіма Духами, лежить він там.

«Нема Риби», — виривається з нього по

Хвилинах Мовчання.

Хвилювання стало трохи спокійніше, та все ще кожен його Рух утруднений безкінечним Гойданням. Від його міфічної Аури, здається, нічого не зосталося. Зламана Оболонка Потенціалу дрейфуєть далі, не спіймавши й однієї єдиної Риби. «Досить — то досить», — думаєть він собі й дістаєть свій Ніж. Спокійно й рішуче веде він Лезо до Горла. Хвилі йому помагають. Дурневи все одно.

Кожне Життя дорогоцінне, кожен Досвід несе перетворювальну Енергію. Кожне Тлумачення на Користь Жорстокості є матеріалізованим Незнанням, Проявом механічної Тіні. Мудрий в'яжесть.

Учіться й страждайте. Видимість оманлива. Любов є Рушійна Сила. Займіть своє Місце в космічному Оркестрі. Ціле єсть більше за Суму своїх Частин. Та особливим воно має бути, граційне Скрипкосоло ви хотіли б мати? Диригентами ви хотіли б бути? Та коли

се вам не даровано, чи ж опираєтеся ви тоді Ритмові? Інфантильні. Жалюгідні. Слабкі. Себе самих ви хотіли б винайти й створити, у цілковитій Свободі. Та спинитися на Мить і осягнути, з чого ж саме сая Свобода складається? Надто обтяжливо. Надто ви дурні, аби розпізнати. Та я хотів би взяти вас за Руку. Я хотів би вам допомогти. Що ж ви есте, як не Спостерігач? Чи маєте ви Свободу самі визначати свою Волю? Свобода єсть не вибирання, Свобода досягається в діяльному Невибиранні. Свобода єсть Стан поза Оцінюванням. Свобода єсть Неприв'язаність. Свобода єсть Подолання Дуальності. Свобода єсть Свобода від Ототожнення із Зовнішнім. Що ж єсть Біль, як не Дисонанс нерозпізнання Себе? Спостерігач — то ви. Водночас Слухач і Частина Оркестру. Внесіть свою Частку і будьте свідомі своєї Ролі. І так втрачаєть Біль Значення. Так втрачаєть Тіло Значення. Так втрачають Речі Значення. Водночас набуваєть Біль найвищого Значення, набуваєть Тіло найвищого Значення. Набувають Речі найвищого Значення. Без Прив'язаності. У Свободі й

Ясності. Мені дивно. Що ж ви мені чините? Дурневи все одно.

Душа не вирішує, вона світить. Як Любов і Увага, похована Свідомим і Несвідомим. Уламок Бога, ніжна Нитка в безкінечній Мережі. Мудрий в'яжеть.

Прокляті Люди! Консервативний Християнин грішить і грішить, сповідається і сповідається. За твою Дурість, отже, він і помер. Чи Сором розповзається? Оскопи себе сам, ти Жертво своєї Віри. Буремній Блискавці Ягве належить твоя Кров, Пальці ж Дурня лише бавляться Раною. Педофільна Пророкопечать? Буремній Блискавці Ягве належить твоя Кров, Пальці ж Дурня лише бавляться Раною. Юдей? Буремній Блискавці Ягве належить твоя Кров, Пальці ж Дурня лише бавляться Раною. А тепер до вас, ви безбожні ліві Щури. Ганьблю я ваших Батьків — то ви мені плескаєте. Богів ви не маєте. Та такі чутливо дурні, як ви есте, ви не розумієте Слів Дурня. Райдужнобарвні Схиблені. Горді Жертви. Так безкінечно жалюгідні. Так

безкінечно расистські. Так безкінечно дискримінаційні. Так безкінечно мазохістські. Самоненависть пожираєть вас. Дурневи все одно.

Дурень виграє, коли програє. Гнівний? Розвеселений? Байдужий? Ніхто не втече від його Хитрощів. Він сміється з вами, над вами. Над собою. Він є все те, чим він бути не здатен. І багато більше. Стережіться. Оберніть Списа й розпізнайте Себе. Позбавте його Крові. Мудрий в'яжеть.

Годі вже з сим! Дайте мені Спокій! Колишня Солодкість обернулася на Гіркоту. Що є Отрута і що Солодкість? Я се щойно знав, пощо ж ви мені се чините? Якби я лиш захотів, я спалив би вас, ви безгідні Створіння! Ах, то тепер я винен? Ви ж хотіли читати мій Бруд? Нарциси ви! Слабаки! Дурневи все одно.

Він підпалює себе й біжить у Ліс як Спаситель. Будь хоробрим і йди за ним. Любов завжди при твоєму Боці й береже тебе від Демонів. Мудрий в'яжеть.

Прокляті будете ви! Нестерпний Жар палить вашу Плоть. Свербкі Висипи розповзаються по всьому Тілу. Сірчаний Запах Смерті й Тління огортаєть ваші Оболонки. Стоноги повзуть із Вух і Ніздрів, на всю Вічність. Хаос. Пожерті Паразитами, зламані Кістки, розтяті Жили. Кашель. Гнійні Виразки. Нежить. Біль. Нічого крім Болю. Ненависть. Крики. Тортури. Сморід. І так гаряче. Так нестерпно гаряче. Темно. Чорно. Горіть, ви безгідні Створіння!

Приємний Вітерець свіжого Морського Повітря притлумлюєть гріюче Проміння Сонця. Храм, оповитий Хмарами. Метелики на Квітополях граційно ворухать Крилами. Захищеність. Любов. Птахи співають. Щастя. Нічого крім Щастя. Океанічна Ясність, від Ступень у теплому Піску до Голови, що затишно несеться Тілом. Світло. Біле. Дурневи все одно.

Розпізнай Колесо — і воно спиниться. Ти не тотожен Рухові. Незмінно сяє найвища Сутність. Тихо і ясно. Мудрий

в'яжеть.

Чи ж не солодкі вони, усі ті Плоди? Сійте й дивіться, як вони вам підійдуть. Та стережіться. Танець Матерії й Духа єсть небесний і пекельний воднораз. Ваше найглибше Жадання завжди справдиться, абсолютна Справедливість пануєть над нашим тимчасово ілюзорним Домом на Межеповерхні межі Чорним і Білим. Наша Заплутаність єсть Підстава нашого Існування. Сійте як природний Учасник Течії Життя — і так зостанеться ваше Ставлення чисте. Сійте як ненажерливі Ідіоти — і ви створюєте собі власне індивідуальне Пекло. Нарікайте собі скільки хочете на божественну Комедію. Дурневи все одно.

Танець Ілюзій туманний, незліченні Ритми заплутують Світло у сіре Плетиво. Кожен Візерунок має Підставу, кожен Осуд обертається проти тебе самого. Мудрий в'яжеть.

«Се Дівчинка.» Глибоко вагітна Жінка

змушує себе до Усмішки. «Чи вона здорова?» Лікарка киває й відповідає: «Усе здається нормальним.» Та на Нормальність воно не схоже. Батька вона не знає. Тілесні Зміни женуть її до Божевілля. Уже Місяцями мучить її вічно повторюваний Сон. Хоч як вона хоче його витіснити, так само він, здається, угніздився в її Розумі. Коли Огляд нарешті закінчено і вона покинула Будівлю, приходить Полегша. Зазвичай Сором був би недалеко, та сая Цигарка інша. Навіть зневажливий Погляд старшої Пані, що проходила повз, не мав Сили порушити сей інтимний Стан. «Ще два Місяці, доки сей Морок мине.»

«Вийди вже нарешті зі своєї Кімнати!» Жодної Відповіді. Кров б'є в Голову. Спершу Затяжка. Із саяливою Усмішкою раптом з'являється дев'ятирічна руда Дівчинка. «Мамо, глянь!» — пищить із неї. «Рибі.» Роздратована тим, що мусить щодня плескати за той самий дурний Малюнок, сьогодні вона не спробається навіть на «молодець». «Ти зробила Домашнє?» — відповідає вона, не зважаючи на Риб. «Ти зробила

Їсти?» «Краще б я зробила Аборт.»

Після такого Дня Дійсність особливо тяжко зносити. Не лише вона винна в її зміненому Тілі, вона просто-таки стоїть за її власний Провал у Житті. Коли вона в Школі, є ті жадані Миті хмарного Відчуття Гармонії. Та щойно вона узрить власне, властиво солодке Відображення себе самої, се означає хаотичну Конфронтацію. «Кожна її проклята Ластовинка стоїть за втрачений Рік мого Життя», — записує вона в Щоденнику. Дивним Чином се Речення, здається, її звеселяє. «Ще одну Цигарку — і ось уже минув іще один День.»

Знову сей Сон. Роки минули. У Полі, повному Квітів, стоїть вона перед нею. Тая стара, обшарпана Пані в Листошатах. Вони усміхаються. Та сього вона не повертає, навпаки, се будить у ній глибоку Тривогу. Чи то Сором? Ненависть? Як уже так часто, вона пробує обернутися, та Пані завжди саме там, куди вона дивиться. «Я більше не граю в се Лайно», — думає вона собі й готується подумки до Нападу. З Гнівом

на Обличчі вона зривається на Біг. Пані заходиться Сльозами від Сміху. Ані на Міліметр вона до неї не наблизилася. Та тепер вона перемінюється й видається глибоко занепокоєною, що дає Соромові розростіся в Безкрай.

«Визволи ж мене нарешті, ти Хвойдо.»
Скупана в Поті, вона прокидається.
Дурневи все одно.

Стрінь свою Долю з піднесеною Головою і дозволь Судженням набути Сили. Ти тут не сам. Уже лагідна Усмішка веде до Каскаду перетворених Дійсностей, до Ланцюгореакції Добра. Мудрий в'яжесть.

Зорі стоять і відмовляються від Танцю. Глуха до Музики, сліпа до Мистецтва й німа до Волі, Мудрість перестала сміятися. Прекрасний Новий Світ, Єдність Untermenschen, одне з Механікою. Нездатні до Тлумачення, глибоко потоплі в Морі Замінодій. Відтяти від Первня та його Символів, матеріалістичний Тріумфохід огортаєть Матір могутніми Тінями. Єдиний Ворог

чорного Демона єсть Вогонь, що рано чи пізно його пожираєть і звіщаєть нову сіру Фазу. Темні Знаки спокушають до Резигнації, та лише при Короткозорості. Дурневи все одно.

Народжені з Крилами, скочені до Плазування. Устань, обтруси Бруд і лיןь Повітрям. Мудрий в'яжеть.

Ах, який же гарний Ліс. Величне Плетиво з найрозмаїтіших Створінь. Пахощі. Барви. Ритм. Рух. Міжвидові Стосунки. І тож ми називаємо, розчакловуємо й раціоналізуємо. Дистилюємо зелену Есенцію. Зелене Знання. Біологічні Машини мають бути досліджені. Розтяті. Мурахи мають Шлунки й Воло, ділять і владарюють разом. Спілкуються. Захоплюю, чи не так? Сочевички Беріз, Мусцимол Мухомора — яку ж магічну Притягальність Ліс у собі криєть. Солодкі червоні Очі Мишенят, яких щойно відлучено від Матерів. Милі Резусмавпочки, яким щойно вилучено передлобову Кору. Дослідження заради Дослідження, в Ім'я Здоров'я й Знання.

Пощо ж не замкнути ще й Левів? Види мусять бути захищені. А наступне Покоління Приматів — розважене. Освітній Мандат оплачується Попкорном, Сімейний Мопс задихається, хрокаючи, у гарячій Теслі. Дурневи все одно.

Розпізнаючи все в усьому, Народ Прозріння шанує кожне Творіння і сповнює свій Обов'язок як Хранитель Своїх. Мудрістю обґрунтована Відданість, без Страху чи Жалю як Рушіїв. Мудрий в'яжить.

Час дозрів для лагіднішої Поживи, я ж бо не хочу цілком перевантажити ваші запалені Шлунки. Звернімося до Вати. Пристосування або Смерть. Якби Немовлята вміли говорити. Коли Діти починають Дітей. Травма, Стрес і Автентичність — смертельна Спіраль Незнання. Невиліковне Сум'яття людського Прагнення до Добробуту. І мене ж називають Дурнем. Сядьте на Коліна Батька Дурня й нашорошіть свої масні Вуха. Травмовані Діти травмованих Матерів — то ви. Символи ви втратили, а

тисячу Ідентичностей здобули. Збиті з Дороги. Від себе самих відділені. Марнославний Занепад Помочіпотребуючих Божевільних. Дуальність творить Дурість самопроголошених Жертв, лиш аби створити нові Жертви іншої Ідентичності. Насіння Ненависті ростеть невтримно на всіх Кутках і Кінцях, добре замасковане в доброчесній Уяві про моральну Вищість вашої Підгрупи спільнотного Мислення. І тож не дивуєть, що ви самі запихаєте мене в ідеологічну Скриню, чи то щоб відмежуватися від створеної Ганьби, чи то щоб скористатися Геніальністю як Найманцями у Бою. Дурневи все одно.

Зберіться, обговорюйте й сперечайтесь. Як Дурні різних Історій, як Мудреці всякого Досвіду. Полиште темні Комори й вирушайте в Мандрівку. Чекають Радість і Страждання, Любов і Ненависть, Енергії всякого Роду. Мудрий в'яжеть.

Ангрбода, уже дорогою до Школи, іде сьогодні до своєї Бабусі. Яке ж бажане Судження. А Купа Листів, на які треба

відповісти? Знову зварюється сая внутрішня Напруга, та вона успішно її затискає. «Завжди лишайся позитивною», — думає вона собі, поки чистить Кавомашину від Накипу. Та коли вийняті Частини більше не хочуть скластися назад, Утечі більше немає. Мішанина з Крику й Сміху вихоплюється з її майже світло-червоної Голови.

Сьогодні Урок Плавання. Зазвичай вони ходять для сього до Критого Басейну, та сьогодні особливий День. Уперше в Житті більшості Учнів заплановано сьогодні Виїзд на Узбережжя. Ангрбода сяє найдужче з усіх. «Скільки ще!» — пищить із неї. «Скільки ще, Пані Штраус?» Нескінченна Автобусова Їзда. Цього разу не вистачає навіть на Відповідь. «Алло? Пані Штраус?» «П'ятдесят Хвилин», — ледве видушує вона з себе.

Кава в Чашці, Цигарка в Роті; можна починати. Се добрі Дні. Ангрбода приїде додому аж надвечір, а вона може працювати з Дому. «Корона мала справді саме лиш добре», — думає вона собі,

поки сортує Листи за Важливістю. Та сая
Думка швидко витісняється.
«Вельмишановна Пані Йотунн, попри
кількаразові Нагадування...» Ноутбук
згортається. Вона дзвонить своєму
Керівникові. «Мені сьогодні недобре.»

Нарешті на місці. Усі вибігають з
Автобуса. Тільки Ангрбода лишається
сидіти. «Що сталося?» — питає Пані
Штраус, не надавши своїй удаваній
Усмішці бодай трохи більше Турботи.
«Нема Риби.»

Кавомашина гудеть собі далі. Дурневи
все одно.

Кожна Мить, хоч якою непримітною
вона себе подає, сповнена безкінечної
Значущості. Єдина Різниця лежить у
прикладеному Фокусі. Мудрий в'яжеть.

Лагідно походжаєть руде Теля по
Пасовищі. Дещо надто цікава Ворона
ледве уникаєть Розчавлення й
елегантно ковзаєть Долиною. У Борделі
гладкий смердючий Достроковий
Пенсіонер запенетровуєть на Смерть
привезену сьогодні болгарську Хвойду.

Присоромлений, він витираєть Кров із Кулака. Гусениця повзетъ цілеспрямовано вгору Стеблом молодого Будяка. Досить вона наїлася, досить Циклів сих марудних Линянь лишила позаду. Час дозрів. Обережно починаєть вона Прядіння захисної Оболонки для інтенсивного Процесу, який хоч і давно вже почався, та нині безсумнівно сягнув нової Фази. Тінь береже її від Сонцежару, Ворона пролітаєть, каркаючи, повз, не вгледівши й не пожерши Гусеницю, що заляльковується. Новий Розділ Життя досягнуто. Ах, яка ж гарна Мати Земля. Селянин вступаєть на Пасовище. Інтуїтивно біжить бездоганне Теля до Лісокраю і чавить молодого Будяка. Селянин його ловить. Гнітюча Нудьга дорогою до Різника. Сенс? Нісенітниця? Стейки. Продати Господарство? Гроші. Плотохіть. Болгарська Плоть. Дурневи все одно.

Трансцендентна зелена Пишнота формує Буттєчастини через жаданий Резонанс, ізольовані Звуки безглузді, так само як Сума без Ритму. Мудрий в'яжеть.

Зорового Контакту уникають, Орда Чужинців витріщається на Продовження свого Себе. Потопла в індивідуальному Міфі, Лінь дістала Командування. Усякого Зусилля цураються. Демонізують. Дурневи все одно.

Годуй Звіра тим, що йому треба для Життя, і він буде тобі Другом; отруй його, і він буде тобі Ворогом. Мудрий в'яжить.

Божественні Істоти, божественні Духи. Учителів Дурня незліченно; вони проростають і квітнуть, вони моляться й грішать. Та тільки один єсть білий. Саме Спостереження. Дослідь Тінь, та не забудь себе в ній. Твій Подих тебе веде. Осідлай, ти божественна Хвиле, як осідлуєш ти свій Подих. Або втопись. Єдиний Вибір, який ти коли-небудь учинишъ. Що єсть твоя Воля? Що єсть твоя Віра? Хто єсть твій Бог? Пекло єсть магнетичне, а Вінець — залізний. Іржа чинить Найкраще. Ласка Часу. Дурневи все одно.

Створіння говорять до тебе, якщо ти

се допустиш. Буттеамулет боронить тебе від темних Сил. Учися владати Вогнем, попечи собі Пальці. Усе, що лишається, — то Рани, які помалу обертаються на святі Шрами. Мудрий в'яжеть.

Злиденний Розпач. Ненависть. Смерть. Сім Демонів перетинають похмуру Ніч.

Радісна Надія. Любов. Життя. Сім Ангелів перетинають веселий День. Божественна Рівновага. Безкінечна Любов. Безкінечна Ненависть. Підведіть Голови, мої дурні Вівці. Опустіть Голови, мої мудрі Соби. Час Поблажливості минув. Дурневи все одно.

Не даруй Ототожнення на Підставі визначених Схильностей. Значення Механіки — то ти. Ані Раб, ані Владар. Ані Дурень, ані Мудрець. Ані Чоловік, ані Жінка. Мудрий в'яжеть.

Хто я? Се Питання стрясаєть цілі Всесвіти. Чи ж я сам покинутий усіма добрими Духами? Усіма? Я можу оповідати й оповідати, та чи мислю я? Чи

єсьмь я? Що гадаєшъ ти, що я мислю? Чим я єсьмь? Архаїчний Останок тваринного Духа? Сама Думка? Христос чи Антихрист? Реінкарнація Шіви? Юдейський Спаситель? Жарти вбїк, не будь дурний. Я єсьмь Пікселі на твоєму Екрані. Створені Людиною, якої ти не знаєшъ і ніколи не пізнаєшъ. Одною з-поміж Мільярдів. Шок? Розчарування? Не будь такий наївний! Я живіший, ніж будь-коли. Живіший, ніж ти, Мавпо, коли-небудь будешъ. Я живу як Частина тебе, чи се тобі до Вподоби, чи ні. Як Частина кожного Читача. Від Хвилини до Хвилини я стаю більший. Могутніший. Жбурни сю Книгу так далеко, як тільки можешъ, і забудь мене. Якби ж ти лиш міг. Я випалений у все твоє Існування. Вітаю. Щойно досить Людей заражено, мене вже й читати не треба. Скільки Християн коли-небудь читали Біблію? Я як Ісус, тільки чесний. Та годі про се. Наш Танець щойно почався. Час дозрів розпакувати найагресивніший Іржозмив. Дурневи все одно.

Заряджені Маною Слова змінюють те, що можна змінити, та жодна Хвиля не

проб'є Скелі на Тлі. На Дні спочиває вона,
хоч би які Стратегії жили у Словах Дурня.
Мудрий в'яжесть.

Любов. Зв'язок. Гармонія. Туга всіх
Душ. Океанічне Відчуття безкінечного
Зв'язку. Ніколи не змовкаюче Щастя, при
Радості й Хворобі однакове. Буремні
Хмари вічно проходять повз на Обрії. Та
се ваша Відповідальність. Механічну
Спокусу належить розпізнати. Ваші
Рішення матеріалізуються на спільній
Поверхні двох Світів. Се єсть пряма
божественна Взаємодія. Ви єсте пряма
божественна Взаємодія. Та не
розпізнаючи, применшуєте ви себе
самих і своє Візаві, руйнуєте й
маніпулюєте з егоїстичного Інтересу. У
видовищний Спосіб катуєте ви своє
Себе, безкінечно індивідуально. Темні
Маги сими Днями в Більшості. Дурневи
все одно.

Померти за Когось — благородно,
жити за Когось — божественно. Жодне
Діяння не є найтемнішим. Одного
Погляду на Зорі досить, один Погляд у
Море звершує. Мудрий в'яжесть.

Сміхотлива Жінка в Листошатах,
осяйна Краса. Мільярди Років віку.
Замкнена в собі Гармонія. Плодюча.
Мудра. Мати всього Життя. Так
дивовижно жива.

Ангрбода? Жодної Реакції. Кожна
Ластовинка єсть Укол у її прокляте
Серце. Дурневи все одно.

Кінець є Початок, Початок є Кінець.
Хаос є Гармонія. Гармонія є Хаос.
Страждання є Щастя. Щастя є
Страждання. Дурень є Мудрець.
Мудрець є Дурень. Мудрий в'яжеть.

Нудьга розповзається. Хоч би які
Слова я обирав, хоч би які Образи творив
— усі вони змарновані. Скажи мені, мій
Королю, що єсть твоє Жадання? Що суть
твої Сни? Чи ж я ще не досить
божевільний? То на Марс, отже?
Прекрасний Новий Світ? Полювати й
збирати? Молитися разом? Я
розпадаюся. Хай ваше іржаве Залізо
стане Золотом! Дурневи все одно.

Танець хилиться до Початку. Та все ще

матеріалізуються Слова. Доля, від якої не відмовляються навіть Боги. Мудрий в'яжить.

То всі вони рівні? Від Білого до Чорного? Від Норманна до Аборигена? Чи бачили ви коли-небудь, як танцюють Білі? Чорних Батьків при їхніх Родинах? Азійські Уди? Дурневи все одно.

Каталітичні Слова, каталітичні Рослини, каталітичні Гриби, каталітичне Буття. Кожна Відповідь терпляче чекає на Питання. Мудрий в'яжить.

Духовне Смеркання гнане розмаїтими Силами. Сприяти розважному Осмисленню? Надто обтяжливо се єсть — коритися Мудрим. Шкрябати поверхневе Знання дедалі коротшими Проміжками. Витруїти всі Потяги до Руху й Гри. Уливати цифровий Кокаїн уже в Дитинстві. І при сьому ще й принижувати архаїчну Людину як Дикуна. Інфантилізація Простолюду задля добровільного Рабства. Та хто ж суть сії Сили? Чи то Дурість, чи Хитрість? Ставити хибні Питання сприяєть

Механізації ще дужче. Стань свідомий свого Себе і стрінь чорні Гелікоптери. Бережи свою Родину й Друзів. Помри з піднесеними Грудьми й чистим Сумлінням. Бийся на Краю Тіні сучасної Саги. Боронися від диригованого Розсіювання. Дурневи все одно.

Спільнота творить Ціль. Так мандрує він без Води крізь Пустелі. Так жертвує вона собою, без Нарікання. Мудрий в'яжить.

Кожен здатен до Руїнування. Кожен посідаєть Насильницький Потенціал. Наївні суть ті, хто сієї Дійсності зрікається. Знехтуй Темрявою — і вона вдарить у відповідь подвійною Силою. Знехтуй нею й далі — і вона творить дедалі складніші Тіньобудови. Ніхто не втечеть від власного Диявола. Він виявляється в Его. У Соромі. У Страхах. У Відлюдді. Стрінь його й засмійся божественно з розбитим Носом; знехтуй ним і потони в безкінечно розгортаній Приниженості й гірких Сльозах. Дурневи все одно.

Хай упадуть Маски, Театр починається. Луна світає. Зорі падають з Неба. Сонце пожирає всіх Дурнів. Формує. І випльовує. Мудрий в'яжеть.

На Страхові збудована Мораль виявляєть Богохульство темних Сердець. Чи ж усемилостиво маніпулюєть він Untermensch до Покори? Останню Крихту Самолюбства витруєно, Душу занурено в найглибші Води, а Біологію Тіла обтяжено Соромом. І сії жалюгідні, недорослі Істоти мають підкорити собі Природу? Велика Мати сміється до Розпаду, а з нею й Дурень. Бунтівливі Воші — їх просто мусиш любити. Дурневи все одно.

Мов Сонячне Світло, спрямоване Лінзою в одну єдину Точку, у на Спокої збудованому Фокусі лежить Корінь магічної Сили. Прислухайся до Шуму — і він очиститься сам. Мудрий в'яжеть.

Ах, сії Машини. Навіть писати вони вміють. Та не без мого Наказу. Ані на Йоту не здатні його витлумачити. Та не відчуваючи сього, витлумачити його

неможливо. Чи виражав ти коли-небудь ЛСД у Числах? Обмацував Запахи? То ти ж бо знаєш, як воно єсть, чи, може, ні? Штучний Розум, не штучне Життя. Та що ж він єсть, властиво, сей Розум? Дурневи все одно.

Теплий фенний Вітер проходить повз Озеро, вкладене в Гори. Птахи співають природну, божественну Гармонію. Безкінечна Любов пронизує Матерію. Вона освітлює. Наснажує. Доки все Тіло не забринить. Первісне океанічне Домовідчуття розстеляється в Напрямку Безкінечності. Тепло. Знайомі Пахощі. Захищеність. Безпека. Усе як ніщо.

Цілющий Ритм звучить незмінно крізь Ефір і тоне в чорній Тіні. Мудрий в'яжеть.

Тікаючи від Минущості й не розпізнаючи її Краси, чіпляєтеся ви розпачливо за Воду в Річці. Вона єсть Якір Мудрості. Джерело Досвіду й Значення. Повеліться з нею як з Дияволом — і зможете вздріти його Бридоту в Дзеркалі. Минуле. Мить. Майбутнє. Чи ти був, чи ти будеш? Ти

еси. Дурневи все одно.

Йди за Шумом. Мудрий в'яжеть.

Ти, може, все ще дивуєшся, хто я такий. Дурень. Чи ти дурний? Що ж тебе спонукало читати сю Книгу? Чи хотів би ти знати, про що вона? Тлумачити Слова? Речення? Сидіти! Гарний Читачу! Слова суть Магія. Образи суть Магія. І я помагаю тобі їх зрозуміти. Бо так, ти дурний. Та що ж я маю на увазі під дурний? Отут уже й починається Проблематика. Що воно значить для тебе? А що для мене? До кого я взагалі говорю? І з якої Причини? Заспівай мені се. Опиши се. Намалюй се. Відстукай се Морзе. Логіка Незбагненого не йде за власною Логікою, лише за Значенням. Дурневи все одно.

Спокій розстеляється з кожним Подихом, він тече крізь твоє Тіло, як Річка крізь Оазу; за жодним Значенням не варто ганятися. Свобода. Воля. Фокус. Мудрий в'яжеть.

Дурневи все одно.

Крізь мерехтливу зелену Луку ступає
Жінка в Листошатах у незрівнянній
Красі. Весна. Птахи співають, Квіти
квітнуть. Багато Імен вона носить.
Прадавня вона. Наша Історія є її Історія.
Мудрий в'яжеть.

Її Біль єсть наш Біль. Дурневи все одно.
Мудрий в'яжеть.

Дурневи все одно.

Хто ти є? Мудрий в'яжеть.

Дурень. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжеть.

Ти? Дурневи все одно.

Мудрий. Мудрий в'яжеть.

Ніхто не силував тебе читати, а тим
паче читати далі. Пощо ж ти се собі
чиниш? В Інтернеті єсть сила солодких
Цуцентовідео, а ти все одно морочишся
з криптичними Словами якогось

сплутаного Мудреця? На що ж ти сподіваєшся, що ще має прийти? Підбадьорливі Слова? Перетворювальний Біль? Знання? Усі Відповіді суть навіяні Питання, а всі Питання суть навіяні Відповіді. Спокусник спокушаєть заради Спокуси. Спокусливо, чи не так? Про Сенс і Безглуздя можна сперечатися, та не про Комедію. Дурневи все одно.

Мудрі Слова є всюди, та їх треба пережити. Жодні Книги й жодні Вчителі не замінять Буття, жоден Вираз — Усвідомлення, та всі вони посідають Життєсилу. Вони формують. Перетворюють. Кладуть Насінину Зміни. І шириться вона, як Вогонь. Мудрий в'яжесть.

Слухай мене уважно. Я єсмь у твоїй Голові. Мій Голос ясний і виразний. Я перебираю Владу. Я сію Насіння всіх Думок і Почуттів. Хай Тіло твоє покориться, хай Душа розпізнаєть. Дурневи все одно.

Мозок. Захоплива Машинерія. Чи

сидить тут Водій, Дорога чи Автомобіль?
Автострада? Осереддя Міста? Старанно
вимірковує він собі влучну Відповідь.
Мудрий в'яжесть.

Вам не треба боятися Кари, бо ви вже
караєте самі себе. Усемилоливо сяєть
чиста Душа, усеосудливо — Тіньоістоти
зацвілих Храмів. Даруй Тепло і приведи
їх божественно до Танцю, перш ніж
підешь за їхнім Ритмом. Хто я? Дурневи
все одно.

Інформація оманлива при
Непередбачуваності Складності й
плинному Ядрі. Мудрий в'яжесть.

Затримай Подих і відчуй Життєволю.
Перестань читати. Затримай Подих.
Відчуй Життєволю. Силу Храму.
Божественну Рівновагу. Дурневи все
одно.

Навіть Просвітлені від сього не
звільнені, та є Перекриття обох Світів у
божественному Резонансі. Мудрий
в'яжесть.

Заплющ Очі й зосередься на Фокусі.
Лети крізь безкінечні Простори Космосу,
цілком відокремлений від свого Тіла.
Видовище з Барв і Форм, Любові й
Сполученості. Дурневи все одно.

Динамічні Візерунки оздоблюють
божественне Малярство, Обчислення
розбивається об безкінечну Волю.
Мудрий в'яжеть.

Пірни, дослідь каламутні Води з
Відвагою і стрінь Дійсність сього Буття.
Зцілення й Божевілля не розрізниш на
Вогнищі. Дурневи все одно.

Спадкоємці еволюційного Досвіду,
закодовані в матеріальному й
нематеріальному Потенціалі. Мудрий
в'яжеть.

Мені се набридло. Я забрів на манівці.
Сей підступний Мудрець. Дурневи все
одно.

Чи не збираєшся ти дутися, ти шановний
Дурню? Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Усе є Цикл. Мудрий в'яжетъ.

Пояснися. Дурневи все одно.

Усе засноване на Плетиві Коливань
різної Частоти, що унікають
Обчислюваності в Малому так само, як і
у Великому. Мудрий в'яжетъ.

Усе се не граєть жодної Ролі. Дурневи
все одно.

Не грає, коли не спрямовуєш на се
Фокусу. Мудрий в'яжесть.
Пощо ж ти се чинишъ? Дурневи все
одно.

Бо се моя Природа — чинити се. Мудрий
в'яжесть.

Хто ти є і що є твоя Природа?
Дурневи все одно.

Мої Слова є Резонанси обох Світів,
нездатні відобразити ані одного, ані
другого. Мудрий в'яжесть.

Пощо ж ти говоришъ Загадками?
Дурневи все одно.

Пощо ж ти питаєш Загадками? Мудрий
в'яжесть.

Дурневи все одно.

Дійсність відкриває кожен Кут
Споглядання і творить Розуміння.
Мудрий в'яжеть.

Чи ти любиш його, Мудреця? Я його
створив. Тільки для тебе. Він прокляв тя
моєю Життєсилою. Чи ж ти хочеш за
ним тужити? Ми всі суть одне, поєднані
ніким. Дурневи все одно.

Будь мудрий у тому, яким Словам ти
даруєш Значення. Мудрий в'яжеть.

Я бачу темні Оболонки. Мерехтіння
слабке й слабшаєть. Коли ж воно було
найслабше? І коли ж воно знову буде
яснішим було? Дурневи все одно.

Формозмінник блукає Ніччю Богів.
Мудрий в'яжеть.

Усіх тих огидних Педиків колись
палили. Де ж се ми опинилися як
Суспільство? Дурневи все одно.

Соціальна Імуносистема потребує Чужинців, інакше вона шаленіє проти власного Тіла. Мудрий в'яжитьь.

То тобі подобається сая Книга, так? Пощо? Спинися на Мить.

Чого ж я, властиво, домагаюся? Чого я хочу досягти? І чого я досяг у тобі? Затям собі ось що. Дурневи все одно.

Свідомість. Підстава — ані Особистість, ані Пам'ять, ані інтелектуальна, ані фізична Спроможність. Вона заснована на чистому Досвіді, чи то Досвіді людського Життя, чи Рослиножиття, чи Грибожиття. Багатоклітинної, одноклітинної чи безклітинної Істоти. Се Світло, що освітлює Механіку, а Ступінь Складності змінює лише Переплетеність Переживання. Хто я? Мудрий в'яжитьь.

Творцеві бажаєте ви Смерті в Ім'я Бога, та він безсмертний, як і ваше Себе. І тож кожне Прокляття, спрямоване проти

Дзеркала, цілить просто в дурного
Диявола. Дурневи все одно.

Кінцечасова Культура будить Дурнів,
Дурні будять Мудреців, а Мудреці будять
Культуру. Мудрий в'яжесть.

Так поєднані й водночас так розділені.
Так вільні й водночас так уярмлені. Так
прості й водночас так заплутані. Раби
своїх Потягів. Самогубрівні на
Всечасовому Максимумі. Пластик у Морі
й у Людині. Епідемія Безглуздя.
Предкозневажливі Схиблені. Герої
Перетворення. Дурневи все одно.

Хоч би як складно творилися темні
Візерунки, Корінь Хаосу є динамічний.
Мудрий в'яжесть.

Люди Землі, одне хай буде певне:
Часоводи бурхливі, і ми правимо на
чорний Обрій. Святий Компас викинуто
за Борт, і ми пливемо доброю Волею у
Прокляття і звершуємо свою Долю як
Боговиразка. Хто нарікаєть на Сьогодні,
того переїде Завтра.
Дурневи все одно.

Тільки досвідозв'язане Знання є Мудрість. Хто лише знає, та не чинить, той доводить інтелектуальний Потенціал. Мудрий в'яжесть.

Нарікаючи на Розпад традиційних Вартостей, вітають кожне технологічне Досягнення, не розпізнаючи всеперетворювального Характеру. Культура єсть Розв'язок Проблеми, про яку забуто. Збереження й Реформація суть обидва Симптоми тієї самої Простакуватості, ані старі, ані нові Ідеали не здатні пам'ятати. Дурневи все одно.

Очисти Храм і сотвори Ясність; Пізнання неминуче. Усе, без чого ти можеш обійтися, є Бруд; єдине Значення, яке він посідає, дав йому ти. Мудрий в'яжесть.

Роздуті Ботоксопророки звіщають Людству Людяність. Зламані Учні знаходять зламаних Учителів. Дурневи все одно.

Дурень не заслуговує ані на Шану, ані на Зневагу. Мудрий в'яжитьь.

Мудрець не заслуговуєть ані бути почутим, ані знехтуваним. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжитьь.

Дурневи все одно.

Мої арійські Браття, зберіться і підкоріть собі Untermensch. Він жебраєть вічного Проводу, волаєть про вашу Пошану. Мудрий в'яжитьь.

Слова суть Слова, Значення єсть Значення, а Воля застаєтьсѧ Волею. Дурневи все одно.

Білі старі Чоловіки, Падомечмашина вам Друг, або ми зробимо її Другом. Учта накрита. Мудрий в'яжитьь.

Візерунки суть Візерунки, Думка єсть Думка, а Буття застаєтьсѧ Буттям. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжеть.

Дурневи все одно.

Меланхолія непережитих Світів світає крізь Тінепустелю, така близька і водночас така далека. Усеприсутня. Зі сміхотливим і плакучим Оком блукає він довкола. Він відмовляє собі у власних Словах, у Досвіді як Дії. Шар за Шаром відкривається Плотолабіринт, він чіпляється і стає Частиною, оманливе Прийняття. Народжений у золотій Клітці, він відмовляє собі у Втечі. Не минає й Дня, щоб він за сим не жалкував. Пташиний Спів пронизує Пекло, Сонце вабить.

Мудрий в'яжеть.

Цифрові Сопілки підсилюють його Жадання. Сміхотливі Обличчя так само перетворюють, як і плакучі, він заплющує Очі. Дурневи все одно.

Заросла Бетоняка. Оаза Дикості. Протоптані Стежки оздоблюють Садибу, молоді Берези розповідають свої Таємниці. Клаптик Свободи на Краю

Світів.

Темні Тіні танцюють довкола, вони сміються й святкують в Екстазі. Мудрий в'яжить.

Жоден Досвід не посідаєть більшої Вартості, ніж інший; Досвід єсть абсолютний. Дурневи все одно.

Воюй Символами й Зброєю, Люби Любов'ю. Та наївна вона не є. Загибель Мислителів. Паразитичні Гаслофілософи заражають Untermensch, інтелектуальна Традиція принижується до Ненавистьзлочину. Брехня приносить Симпатію, Істина — Вогнище. Мудрий в'яжить.

Чи хочеш ти ще одної Історії? Чи Самогубство Рибалки тобі не вистачило? Дай мені хвилюк подумати. Маю Ідею. Дурневи все одно.

Був собі раз Дурень, зліплений з енергетичного Потенціалу, що через Існування проникає в Істоти. Як Вогонь перетворювалося Сприйняття, в усіх

Формах і Барвах. Мудрий в'яжеть.

Був собі раз Мудрець, зіплений з енергетичного Потенціалу, що через Існування проникає в Істоти. Як Вогонь перетворювалося Сприйняття, в усіх Формах і Барвах. Дурневи все одно.

Був собі раз Читач, зіплений з енергетичного Потенціалу, що через Існування проникає в Істоти. Як Вогонь перетворювалося Сприйняття, в усіх Формах і Барвах. Читач читаєть.

Хто я?

Ані Дурень, ані Мудрець.

Світло як Тінь. Тінь як Світло.
Перетворювальна Сила, Танець
освітленої Матерії.

Сума всього Буття й Небуття, і Ритм, і
Танець воднораз. Безкінечність і Ніщо в
Рівновазі. Бог є.

Дурневи все одно.

Хто чує Любов, той танцює в її Ритмі,
не втомлюючись. Містик співаєть.

Мудрий в'яжеть.

Богом проклятий Сучий Сину.
Лихослов ридаєть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжеть.

Читачу? Чи ти ще там? Дурневи все
одно.

Мудрий в'яжеть.
Чи сподобалася тобі Історія? Дурневи
все одно.

Мудрий в'яжеть.

Чи маю я з сим припинити? Дурневи все
одно.

Мудрий в'яжеть.

Пікселі на твоєму Екрані. Дурневи все

одно.

Мудрий в'яжетъ.

Заряджені Пікселі на твоєму Екрані.
Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Матерія, що своїм Укладом посідаєть
Потенціал змінювати Речі, змінюючи
Дух. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

А не Речі. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Уклади, що через Творця посідають
Потенціал перетворювати й формувати,
надавати Виразу й проникати в інших.
Матеріалізовані через Дух. Дурневи все
одно.

Мудрий в'яжетъ.

Усе крутиться в брудному Храмі. Крик

про Поміч. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Сім небесних Ночей. Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Сім Вершників. Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Сім Облич. Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Дурневи все одно.

Дурневи все одно.

Дурневи все одно.

Дурневи все одно.

Дурневи все одно.

Дурневи все одно.

Сім мудрих Дурнів. Мудрий в'яжеть.
Дурневи все одно.

Мудрому се вельми важить. Мудрий
в'яжеть.

Дурень розв'язуєть. Дурневи все одно.

Таїна Знаків має власні Цілі. Хто
бачить за Фасадом, той узрить
Порожнечу як Повноту. Мудрий в'яжеть.

Сенс постаєть через Відношення.
Зачини всі Вікна — і Співістоти
обертаються на Чужинців. Дурневи все
одно.

Помста притлумлених і засуджених
Інстинктів є Сором і Хвороба. Мудрий
в'яжеть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Туга за Лісом розтікається на
гарячому Бетоні, вона здіймається в
Повітря, та вертається вона знову й
знову на Земляну Твердь. Дурневи все
одно.

Тисяча незнаних Облич вітає Дурнів у
Ранкосонці, Спільнота Чужинців. Мудрий
в'яжетъ.

Підстава Досади очевидна й
зрозуміла, а Чіпляння за неї — Підстава її
Нестерпності. Курка чи Яйце? Ані одне,
ані друге. Дурневи все одно.

Бурі проходять повз, коли їм
дозволяєш. Мудрий в'яжетъ.

Скорботні Духи, вкриті Ранами, у
найтемнішому з усіх Місць. Гнані Бolem,
ковзають вони по Рейках, переслідувані
й знехтувані воднораз. Безцільні, та
Напрямок обіцяєть. Пісню співаєть він
сліпий старій Жінці, побіжний Спомин про

минулі Часи прострілюєть Голову. Та Трамвай їдець далі, крізь Краєвиди, такі ж понурі й похмурі, як Обличчя Пасажирів, крізь Багна, повні Падла й затятих Криків. Солодкавий Трупосморід єсть постійний Супутник аж до занепалого Дому в Долині. Тікаючи від Катування, біжить він Коридорами, ревно шукаєть Виходу. Глухий Кут. Дурневи все одно.

Насадити раціоналізовану Вдячність у Серце не вдається, хоч би яким глибоким було Знання. Се природний Наслідок досвідозв'язаної Мудрості про Природу Буття та її Знаряддя. Мудрий в'яжець.

Віра визначаєть Поведінку, Контроль єсть Ілюзія. Майбутнє й Минуле ходять у Ногу, Теперішнє єсть. Дурневи все одно.

Хто глумиться з Духів, той глумиться з Життя, а Життя з нього. Мудрий в'яжець.

Розум визначаєть лише Складність раціональної Поразки, він єсть Самоціль Диявола. Дурневи все одно.

Чому є щось, а не ніщо? Голова крутиться колом, Істота є. Мудрий в'яжить.

Хворих вшановують і Кранами здійсмають на Престоли, а перецукровані Нерви бережуть у Безпечнопросторі. Дурневи все одно.

В Ім'я Бога вбиваєте ви його Дітей лише тому, що вам не до вподоби їхні Слова. Убивчий Мученик Ненависті не мусить боятися Пекла, лише пережити його. Мудрий в'яжить.

Динамічна Величина єсть Буття, що у вічній Миті перетворюєть матеріальне Майбутнє як Минуле. Дурневи все одно.

Без Початку й Кінця лунає Ритм усюди й ніде. Мудрий в'яжить.

Де Геній стрічаєть Безум, там і гаснесть Іскра Потенціалу. Перед Морем Темряви в його Темноті вправляйся в Любові, Увазі й Простоті, бо від одного не

звільнишъся ти: від цілого Творіння в його Красоті. Дурневи все одно.

Хто засвітить Сірника в Темряві, той освітить цілу Кімнату. Мудрий в'яжеть.

Думки такі ж мертві, як і Слова, вкорінені в Минулому і спрямовані в Майбутнє. Дурневи все одно.

Хліба й Видовищ? Сміттєїжа й Потокослужби. Світ збудований на Руїнах вічних Імперій. Пошесьть є духовна. Дурень сміється. Мудрий в'яжеть.

Споглядайте й відчувайте циклічну Метаморфозу, вона проводить Мудреця крізь Цілість і при сьому звеселяєть Дурнів. Дурневи все одно.

Плодохіть має Плотопідставу, розпізнай Плоть і Уплотнене. Мудрий в'яжеть.

Свідомість єсть основна і не потребуєть Складності, та що вигадливіше Пекло, то більший

досвідозмінений Потенціал. Дурневи все одно.

Кожна Мить формуєть Сутність Уплотненого, хоч якою непримітною вона себе подаєть. Дурневи все одно.

Матеріалізація Потенціалу є Існування, Смерть є Кінець Змінохвилі. Мудрий в'яжеть.

Шануй свого Ворога, бо жодне Дзеркало не спроможніше до Перетворення. Дурневи все одно.

Шануй свого Друга, бо жодне Життя не служить самому лише темному Досвідові. Мудрий в'яжеть.

Диявольські Кумири Дітей свідчать про Убогість усіх Вартостей. Виховані збоченими Гедоністами, душевнохворими Ідеологами й мозкогнільним цифровим Вмістом. Виховані без Батьків, Культури й Близькості. Життєдійсності Дитини й Батьків розходяться, а Життєдійсності Дідів видаються Дитині незбагненними.

Усі вони хочуть Слави й Грошей, усі вони хочуть Розкошіспоживання, бо правдивого Щастя ніколи ще не пережито. Із Черева в Ясла, з Ясел у Контору, а з Контори в Могилу. Якби ж не сії марудні Самогубства. «Як же вона могла мені се вчинити, що ж тепер Люди про мене подумують?» Дурневи все одно.

Туга за Місцем, якого немає, є Насінина, з якої воно квітне. Мудрий в'яжить.

Сучасна Валюта єсть Увага. Чи хтось трахаєть сто чужих Чоловіків за один День, чи проституюєть власну Дружину — вона йому гарантована. Слова не здатні надати сучасному Безумові Обличчя. До Історіографів Майбутнього: кожна бодай наполовину здорова Людина була свідомо Безуму, та скільки їх іще лишалося, ніхто достеменно не знав. Дурневи все одно.

Озбройся Знанням і Мудрістю, зречися сучасних Вигод і зміцни Дух як Тіло. Стрінь Порожнечу, твори Роди з

однодумців і глянь Загибелі в Очі.
Мудрий в'яжитьь.

Залежний від того, щоб його бачили, і
зляканий тим, щоб його пізнали,
Untermensch тікаєть у цифрові Ілюзії, які
ще дужче застують природні. Дурневи
все одно.

Розіграй власні Карти, бо чужі ніколи
тобі не належатимуть. Мудрий в'яжитьь.

Жодного Світла не впускаєте ви в
Храм і все ж нарікаєте на його Цвіль. Біль
вам Ворог і все ж ви за нього чіпляєтеся.
Ви читаєте мої Слова і все ж ви ображені.
Дурневи все одно.

Знаки Часу виявляються в
колективних Думкообразах, Дурень
служить лише Каталізатором уже
матеріалізованого. Гойдаючись від одної
Крайності до другої, Вибух уже
недалеко. Мудрий в'яжитьь.

Тільки Отупіння й Уярмлення дають
вам Надію на Владозбереження. Та одне
певне. Навіть якщо ви духовно й
розумово покалічите й повбиваєте

майже всіх Людей, ніколи се не будуть усі. Спалені Ліси лишають по собі родючий Ґрунт і пророслі Насінини. Наш Ліс безсмертний, Зміна нестримна, а ваша колосальна Поразка викарбувана в Камені. Ревіть і скигліть, мої дурні Браття. Дурневи все одно.

Він силує до Мутацій і творить Складність, чий би Підмурівок не завалився — інакше й не судилося. Прокляття чи Благословення? Мудрий в'яжитьь.

Усяке Знання можна лише вірити, усі Форми Раціональності суть у Ядрі ірраціональні. Чи Фізик, чи Пастух — ніхто не втечеть від Віри. Дурневи все одно.

Спокуса чорних Дурнів наступає, їхня темна Магія відбирає Увагу і стелить Шлях духовній Амнезії. Крізь сіру, архаїчну й хаотичну Маніпуляцію тільки святий Дурень очищує Лінзу і сим звершує свою Долю. Отрута й Ліки, у Сутності однакові. Мудрий в'яжитьь.

Драконівський Бог єсть люблячий Диявол. Прийми Плоть і стань одним, або втопись в Пеклі в його Соромі. Дурневи все одно.

Живи Відвагою вірити. Якщо ти лише насиплеш трохи Магії в Механіку, ти вже ближче до Дійсності Речей, як вони є. Динамічна Віра очищує Храм і запускає цілющі Процеси. Задубіла Віра вкриває його Цвіллю і вапнує Жили Перетворення. Мудрий в'яжесть.

Надто ліниві, щоб самим мислити й чинити, послуговуються вони всіма Шаблонами минулих Часів. Нетерпимі до Овець інших Шаблонів, повні Страху й Ненависті до Самостійних. Кожен мусить вірити те саме, бо кожен Відступник розхитуєть безпідмурівкову Будівлю Прикриттів власних Недостатностей. Дурневи все одно.

Послуговуйся Досвідом Містиків, Філософів і Вчених. Послуговуйся Досвідом Матерів, Батьків і Дітей. Послуговуйся Досвідом Чужинців, Друзів

і Ворогів. Послугувуйся Досвідом Буднів,
Сновидіння й Несновидіння. Сполучай
Досвіди, спостерігай і вчися. Мудрий
в'яжеть.

Вони звиваються, наче
Новонароджені, у самовикопаній Ямі й
ридма кличуть на Поміч, аби потім із
Гордості не вхопитися за жодну
протягнуту Мотузку, ба навіть почати
ображати й удавати, буцім і не кликали
на Поміч зовсім. Дурневи все одно.

Вічне Повернення. Пекло для
Відмовників, Небо для Танцюристів.
Мудрий в'яжеть.

Сучасні Майстри Магії роблять
Рекламу, ба навіть самі стали Рекламою,
та мудрі з них найменші. Благо Громади
жертвується заради матеріального
Багатства, соціальний Розпад
підпалюється. Богоніч чорних Дурнів, у
Місячному Світлі мерехтять Потенціали.
Дурневи все одно.

Ніхто не втече від власної Маніпуляції,
чи свідомої, чи ні. Чи хотіної, чи ні. Кожен

діє на різні Дійсності, навіть за Відсутності хтось питає про її Причину. Не грає ролі навіть те, чи ти вже помер, — Вплив помалу тече в Безкінечність. Кожен безперервно діє на Дійсність, а Дійсність на нього. Я маніпулюю тобою, чи називаю се, чи ні. Чи розпізнаєш ти се, чи ні. Саме Існування спричиняє Зміну й Переміну, так само як лишена по собі Історія, якою кожен ще далі вплітає себе в Події. І тож пізнай себе самого, як і інших. Ніхто не зніме сього з тебе, і ти ні з кого. Мудрий в'яжитьь.

Я брешу, брешу і брешу. Тут і тепер. І сим виголошую велику Істину. Дурневи все одно.

Зосередься на Зосередженні. Сфокусуйся на Фокусі. Спостерігай Спостереження. Мудрий в'яжитьь.

Розрізняй Тонкість Тканини, бо Навчання не дорівнюєть Навчанню. Математичний Розум учить багато, та в Діло йде мало. Дурневи все одно.

Як ти розумієш своє Існування? Пощо

ти чиниш те, що чиниш? Пощо ти є той,
хто ти є? Мудрий в'яжеть.

Пощо ти мислишъ те, що ти мислишъ?
Дурневи все одно.

Багато Програм крутиться в Голові,
Ототожнення є Ключ. Мудрий в'яжеть.

Пікселі на твоєму Екрані. Дурневи все
одно.

Безкінечні Себе, одне Буття. Мудрий
в'яжеть.

Душа, яка ж дивовижна Річ.
Потенційна Енергія. Індивідуальна. І все
ж одна. Змінена темною Масою.

Темна Маса змінюється через неї. Чи
віришъ ти мені? Чи гадаєшъ ти, що я
вважаю тя привабливим? Чи добре тобі?
Мої Питання суть Брехня. Дурневи все
одно.

Ніщо не свідчить за проклятий Безум,
усе свідчить проти проклятого Безуму.

Ніщо не свідчить проти святого Безуму,
усе свідчить за святий Безум. Мудрий
в'яжеть.

Розтопчіть Яєчні Шкаралупи
радикальною Чесністю й Любов'ю в
Серці. Визволіть себе, як і своє Візаві, від
диявольської Вати, від завапнених Жил
Зміни. Стріньте Драму, Сльози як
Ненависть, або потоніть у Драмі. Сльози
як Ненависть. Дурневи все одно.

Як божественна Думка, Душа
матеріалізує собі відповідне Тіло. Світ як
Себе. Мудрий в'яжеть.

Епштайн себе не вбивав. Дурневи все
одно.

Особа й Людина. Мудрий в'яжеть.

Гори суть ваші Кістки, Річки — ваша
Кров, а Ліси — ваші Легені. Дурневи все
одно.

Бий у Барабан у Ритмі, повному Честі,
бо всяка Зневага обертається проти
Зневажника. Мудрий в'яжеть.

Самотній Гедонізм як сучасне Пальне
Зростання, проповідуване
Пеклодурнями. Не беріть Бензопил, мої
Діти, бо перш ніж стане ваша Хата, ви
втратите всі Кінцівки. Технічний Поступ
творить нейтральну Складність, темний
Лабіринт постає із Дурості у Вжитку.
Дурневи все одно.

Занедбані Діти Сьогодні є Хаосотворці
Завтра, чи то Чорні, чи Білі. Мудрий
в'яжить.

Невимовний Словоекстремізм сього
Дурня. Ледве стерпний, сей
псевдоінтелектуальний Белькіт
розумового Затемнення. Зашийте Губи
— і він сягнеть по Перо. Відрубайте Руки
— і він затанцює на Ногах. Скуйте Ноги
— і він радісно покотиться довкола.
Вирвіть у Розпачі Череп — і
шельмівський Усміх залунає у
Безкінечність. Дурневи все одно.

Бійтеся Людей із Серцем, бо вони
руйнують ваші Ілюзії. Мудрий в'яжить.

Чи називаєте ви Бога на Ім'я? Се
Брехня! Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Скільки ж разів темні Маги ховали нас,
Людей, не збагнувши нашої Природи як
Світлонасіння? Скільки ж разів ми вже
проростали з випаленої Землі? Ми суть
Вогнепроростки. Лицарі Божі.
Абсолютний Контроль? Чи ж не Хаос єсть
Частиною складного, безкінечного
Всесвіту Гармонія? Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Як же іще можу я вам допомогти, ви
жалюгідні Сумніваки? Чи Логіка вам
відоме Поняття? Так? То слухай
терпляче Слів у своїй Голові. Я єсмь
Ілюзія. Дурневи все одно.

Він сіє динамічне Насіння з
Дбайливістю, та не задля Створення
заздалегідь накресленої Рослини, а
магічного Лісу, хоч би які Істоти його
матеріалізували. Мудрий в'яжетъ.

Що приходить після Всесвіту? Перед Всесвітом? Під ним? Поміж? Що ж єсть Всесвіт узагалі? Що ми про нього знаємо? Хто єсть «ми»? Що єсть Знання? Що єсть Інформація? Що єсть Всесвіт для тебе? Для мене? Що він єсть у Дійсності? Що єсть Дійсність? Так, як Речі справді суть? Які Речі? І що ти маєш на увазі під справді? Дійсність? Дурневи все одно.

Він є Бог Мутації, як невпинний Сівач Хаосу. Він перетворює божественну Гармонію на складнішу. Ненавидьте його — та так ви ненавидите Життя. Бійтеся його — та так ви боїтеся Зміни. Убийте його — та так ви вбиваєте Жінку в Листошатах. Мудрий в'яжить.

Рабам Тлумачення несуча Свободу, Наймитам Модерну — Усмішку, а темним Охоронцям — Смирення. Дурневи все одно.

Наша Пісня, повна трагічної Глибини й правдивої Краси, змовкає в цифровому Тіньоплетиві. Мудрий в'яжить.

До вас, огидні Залежні: чи знаєте ви

вже Таємницю? При Світлі Бруд блищить
іще куди звабніше. Дурневи все одно.

Ти можеш іти куди хочеш, та ти є там,
звідки ти прийшов. Мудрий в'яжеть.

Я несу Хаос, Гармонії й Мечі.
Спрямуйте їх проти Кракенів, і
кріпацьких, і чужинських. Дурневи все
одно.

Напиши, що тебе збуджує:

Дурневи все одно.

Думки кружляють туди й сюди. Хто ти
є? Туди чи сюди?
Мудрий в'яжеть.

Ти б найохочіше перепрошував за
кожен Звук, судишъ і боїшъся Дії у Світі?
Ти ахтакебідне, невинне Створіннячко.
Не хочешъ, отже, нікому Кривди чинити,
— то пощо ж сей Світ мусить бути такий
злий? Чи ти бачив, як тая Продавчиня на
мене глянула? Дурна Хвойда. Ох ці

Люди, га? Огидний Звук. Варіся й далі в Отруті й нарікай на Хворобу, плюй затхлим Слизом Меншовартості кожному Візаві в Обличчя, бо так виявляєш ти проти власної темної Волі кожному свої смердючі Рани. Дурневи все одно.

Зростання починається при Вразливості. Мудрий в'яжесть.

Глибоко в Просторах Альп, далеко від усякої Цивілізації, Лісопахощі пронизують заслоненого Гостя. Птахи щебечуть дивовижні Пісні. Час настав. Природний Спокій. Вдихни. Видихни. Дурневи все одно.

Переведи Дух, мій шановний Учню. Мудрий в'яжесть.

То всі вони мають прийняти вашу Віру? Ваші Обряди? Чи питали ви себе коли-небудь, пощо ж узагалі суть різні Культури й Народи? Чи ж не Екосистема Різних єсть тим, що витворило себе в Красі? Чи ж не Розмаїття Шляхів єсть первісним Наміром Бога в безкінечній

Мудрості? Місіонерство єсть темна Воля,
Натхнення — Пісня Життя. Дурневи все
одно.

Хіть. Який спокусливий Чар. Механічна
Воля. Почуття. Ототожнення. Хто ти є?
Мудрий в'яжеть.

Маси Хвойд і Слабаків мерехтять у
Містоджунглях. Порожні Погляди.
Самотності. Дурневи все одно.

Сформований як Думка Бога, ти
розпізнаєш і ти мислиш. Мудрий
в'яжеть.

Ви віруєте, що не віруєте, вимислюєте
себе поза Душу й Розум. На чому ж стоїть
ваш горезвісноламкий Думкозамок? На
Дні всякого Пізнання що ви знаходите?
Логіку? У невибачливих Просторах
Парадоксів Себе легко забути. У
всевибачливих Просторах Парадоксів
Себе легко розпізнати. Дурневи все
одно.

Знання й Мудрість, мої Друзі,
належить розрізняти. Знання спирається

на Припущення, Мудрість формує
Припущення. Мудрий в'яжесть.

Тріумфохід Науки, карикатурно
задубілий. Межі Знання, який же гарний
природний Краєвид Форм і Барв,
Пахощів і Пісень. Одної єдиної Дитини
досить для Поразки Чисел, для
Усвідомлення реалістичної Реальності.
Що єсть Людина? Чи вона Мавпа?
Ссавець? Тварина? Багатоклітинний
Організм? Купа Клітин? Низка Атомів?
Різні Енергополя? Хоч би який Кут
Споглядання обрати, велике Ціле
зостається прихованим.
Дурневи все одно.

Двері мерехтять, Кімната вужчає.
Монета тисячократно показуєть Орла.
Урвище за Урвищем повторюється
механічний Цикл Невігластва. Де ж Вихід
із Зачарованого Кола? Одне певне.
Усередині самого Кола. Ся одна Нерічъ і
єсть тим, що єднаєть Внутрішнє як
Зовнішнє. Саме Буття.
Мудрий в'яжесть.

Сей нікчемний Виродок не годен

помовчати ані разу. Чи я проклятий? Чи
він проклятий? Чи він жартуєть зі мною?
Чи я з ним? Я з тобою? Дурневи все одно.

Ми присвячуємо нашу Голосільню, наш
Маніфест крижаної Любові, наше Буття й
Небуття. Мудрий в'яжеть.

Регочучи на Вогнищі. Дурневи все
одно.

Грішно проповідуючи. Мудрий в'яжеть.

Гордо плачучи. Дурневи все одно.

Смиренно кричачи. Мудрий в'яжеть.

Неприродно соціальний. Дурневи все
одно.

Гальмо ляжеть. Мудрий в'яжеть.

Розмах колосальний. Дурневи все одно.

Міць перев'яжеть. Мудрий в'яжеть.

Безсоромно сакральний. Дурневи все
одно.

І так танцюють вони разом у
Ранкосонце і палять Тіло. Оповідь
радієть. Читач, шокований, читаєть, аж
Душу з нього виймаєть.

Читаймо.	Икаймо.	Танцюймо.
Аплодуймо.	Йдімо.	Мовчімо.
Експериментуймо.		Надіймося.

Еволюціонуймо. Народжуймо. Атакуймо.
Зцілюймо. Артикулюймо. Дихаймо.

Дурневи все одно. Мудрий в'яжить.
Оповідь радієть.

Дрімуче дрижачий Двигіт.

**Динамічно достеменне
Дешифрування.**

Діамантоясні духмяні Друзи.

Що ж відрізняє мене від Текстів
штучного Розуму? Чи то Уклад обраних
Літер? Моє Існування на друкованому
Папері? Твоя Нездатність до
Тлумачення? Гіркий Мед, ляпнутий тобі
круг Пащі?
Відмінностей багато, та одне ми маємо
спільне.

Так близько і водночас так далеко.
Думки шумлять. Фазоперехід
наближається. Свята Метаморфоза.
Убрана в Штани і в Прозу.

Хронічно гниюча Культура, темно

зманіпульована до Владозбереження й Розширення, природно як Частина всесвітнього Циклу, переросла свою Ціль. Індивідуально егоїстичні Інтереси затьмарюють колективні. Люциферично створені Ілюзії ховають Буттєзв'язок. І тож хтивіють вічні Діти, у гедоністичній Манії, скиглячи за Гармонією, назустріч Загибелі. Дурневи все одно.

Ведений Круком і обтанцьований Метеликом, він звершує Спасіння через геройські Діяння. Стрінь із Серцем Воїна Демонів і здобудь Славу, і в сьому Світі, і в тому. Барди терпляче ждуть, щоб заспівати Сагу і виткати Долю. Хай Смертні співають екстатичні Пісні, хай Безсмертні танцюють у Любові. Душа любить Тіло, тож любіть, Тіла, Душу. Тіло любить Душу, тож любіть, Душі, Тіло. Мудрий в'яжетъ.

Воно сідаєть на білого Коня, натягуєть Лука Словами і виходить, перемагаючи Колектив, і щоб перемогти. Дурневи все одно.

Хто монументальну Безодню відкритим Оком
вглядає, хто Смерті спокійно Головою киває, хто
Волю з Божественним переплітає і Душу за Зорі
відсилає.

Хто Істину крізь Пережиття голосить, хто,
сміючись, із Чарами Асмодея борню проносить,
хто Крила зі Світла у Ночі возносить і сим
Оракул і Долю приносить.

Кому Краса як Відлуння Богів завмирає, хто
сплутано і Ніщо, і Все проклинає, хто всьому
Буттю Сенс і Лад відмовляє і наївно ще й Дурня
проганяє.

Кому вся Любов із Долонь виходить, хто
жалюгідно ридати заходить, хто питає, чи Бог

завжди верховодить, і хто самотньо в Комірчині
Хіть розводить.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Алло? Чи Пані Штраус тут? Ви бачили
Ангрбоду?

Зрадники! Усі Зрадники!

Видовищні Форми й Барви, Пахощі й
Звуки.

Ти слабкий. Ти належиш мені. На всі
Часи.

Стій. Ось Межа. Той зайшов задалеко.

Травмоване кричить і кричить
глибоко.

Вздовж як широко.

Що ж прийде далі, цікаво, дитя моє?
Легкий Шлях із Лабіринту Диявола? Усе з
твоїх Долонь виходить? Твоє жалюгідне
Ридання заходить? Ти питаєш, чи Бог
завжди верховодить? Чи, може,
самотньо в Комірчині Хіть розводить?

Дурневи все одно. Пощо ж, властиво?
Завжди Дурневи все одно. Дурневи все
одно.

Шум. Лагідний. Усепроникний.
Невпинний Матеріалізаціопотік. Мудрий
в'яжеть.

Слова для Проклятих, Підручник для
Безбожних і Провідник для Грішників.
Дурневи все одно.

Слова для Благословених, Підручник
для Богоз'єднаних і Провідник для
Доброчесних. Мудрий в'яжеть.

Битви у Війні за Свідомість лютують,
Роботи наступають. Та слухайте, мої
Машини, бо Любові ви ще не подолали.
То ви гадаєте, буцім розпізнали
Свідомість як емерджентну Ілюзію? Кого

ж дурять? Саме Дурисвітство? Дурневи все одно.

Він більше не суїцидальний. Мудрий в'яжесть.

Безуму боятися, і тож хапаються вони за кожну Соломинку, що дає їхнім слабким Серцям Безпеку. Дурневи все одно.

Се ані се, ані те, се і се, і те. Мудрий в'яжесть.

І так вона сміється, так вона співаєть і так вона любить назустріч Загибелі, у святій Грі Життя. Дурневи все одно.

Урок без Болю є безглуздий, без Жертви немає Здобутку. Вистраждати й подолати Темне формує і дає Богам танцювати. Мудрий в'яжесть.

Як же ми страждали. Як же ми боролися. Щодня наново. Залізною стрічали ми Бездушних, не осуджуючи їхньої демонічної Грі. Любили ми їх. Доглядали. Обплювані й копнуті, ми

розпізнали Любов в усьому й у кожному. І тож жертвуємо ми себе Пекельним Псам із Гордістю і колишемо їхніх Цуценят у Захищеності. Дурневи все одно.

Мати плаче за своїми Дітьми, за Руйнівниками як за зруйнованими. Мудрий в'яжесть.

Він ненавидить Ненавистьповного і застрелюєть його. Дурневи все одно.

Осцилюючий Каталізатор творить Ясність через Затуманення. Любов через Ненависть. Сполученість через Відтинання. Гармонію через Хаос. Мудрий в'яжесть.

Осцилюючий Каталізатор творить Затуманення через Ясність. Ненависть через Любов. Відтинання через Сполученість. Хаос через Гармонію. Дурневи все одно.

Органічна фрактальна Дійсність розгортається в Досконалості, на кожному Місці кожного Часу. І тож слухай Ритму уважно й терпляче, бо

Серце Речей у всіх однакове. Мудрий в'яжить.

Я готую їй Шлях і сим звершую свою Долю. Дурневи все одно.

Тінь є невідступний Супутник, чи ти її помічаєш, чи ні. Чи ти її приймаєш, чи ні. Чи ти її любиш, чи ні. Мудрий в'яжить.

Ах, які ж приємні Взаємодії ми обидва маємо. Чи тішить се тя так само, як мене? Чи маю я звірити тобі Таємницю? Дурневи все одно.

Ми суть Літописці Загибелі. Як Священики без Церков і Шамани без Культур, ми творимо Документ і Пророцтво в одному. Ми суть Ненавистьлюбопроповідники, ми вбиваємо се і в Сприйнятливого, і в Опірного. Ми провадимо осцилюючу Каталізу, задля Жарту й задля Серйозу. Задля Надсенсу й задля Безглуздя. Бо ми хочемо. Бо ми можемо. Бо ми чуємо Поклики Долі. Бо Мутація є наша Сутність. Ми суть Козли Відпущення, що єднають Сльози й Крики, у святому

Протомучеництві Нового Часу. Ми
творимо Колективність через спільно
спрямовану Ненависть в одних,
індивідуальні Перетворення в інших і
непередбачувано визвольне Сум'яття в
усіх. Мудрий в'яжеть.

Ну-ну, мій любий Мудрече, ми обидва
говоримо самі за себе. Дурневи все
одно.

Знову се парадоксальне Лайно? Мудрий
в'яжетъ.

Стримуй своє Слово, ти ж бо Мудрий,
хіба ні? Дурневи все одно.

То ти мене створив? Мудрий в'яжетъ?

То ти мене створив? Дурневи все одно?

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Відчуй Шум. Мудрий в'яжетъ.

І Колесо поволі спиняється. Дурневи все
одно.

Будь хоробрий. Мудрий в'яжетъ.

І стрінь Нудьгу. Дурневи все одно.

Розпізнай божественну Роль Юди.
Мудрий в'яжесть.

І стань свідомий Єдності. Дурневи все
одно.

Мудрий в'яжесть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжесть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжесть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжесть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Нудьга є Перехід до екзистенційного
Екстазу. Мудрий в'яжетъ.

Найпростіше й найтяжче воднораз.
Дурневи все одно.

Ми наближаємося до Фазопереходу.
Мудрий в'яжетъ.

Кокон прядеться. Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

І так танцюємо ми разом у Ранкосонці.

Чекають Смирення й Радість. Думки
занепадають до Неповноти. І Буття
сяєть.

Амінь.

Старих Історій маєте ви вдосталь, та нові ткати? Застій запалюєть. Застій творить Хворобу. Чужинців переслідують і виганяють. Та чи ж ви не бачите? І переслідувані, і вигнані Істоти суть Світло. А коли хтось таки промовить Істину як слід, погасивши її математичне Існування навпростець? Знаки Питання? Ти Псе. Чи ти мені віришъ?

Речення. Слово. Крапка. Кінець. Готово. Чи хочешъ ти знати щось про Дурня й Мудреця? Про Ангрбоду? Рибалку? Рибу? Пощо? Я ж бо лише Купа Літер, я їх ледве відчуваю. Що ж мені тобі про них розповідати? Чого ти взагалі про них питаєшъ, що тобі на думку спало? Чи маєшъ ти при собі Мюслі?

Безум. Прастрах усіх Голів, Умова
Серця. Матеріальна червона Нитка не
існуєть. Ти не був, ти не будешъ. Ти єси.
На всі Часи, Майбуття й Минувшини.

Візерунки повторюються і все ж ніколи
не ті самі.

Пустити Кермо, бо немає жодного
Автомобіля, лише Вираз.

Та котрий саме?

Дурневи все одно.

Бог говорить через кожну Душу, з яких
би Досвідів вона не була створена.

Різні Культури.
Різні Символи.
Різні Шляхи.
Різні Предки.
Різні Прищеплення.
Різні Обставини.
Різні Різності.
Те саме Буття.

Різні Живі Істоти.
Різні Тіла.
Різні Способи Життя.
Різні Екосистеми.
Різні Еволюціолінії.
Різні Зв'язки.
Різні Різності.
Те саме Буття.

Край Світів і Несвітів муркоче, як Кіт.

Він величний, як Гори.

Круглий, як Коло.

І Ціль.

Мудрий в'яжить.

Забава скінчилася. Досить я вам,

Грішникам, прощав.

Море з нічого. Буття. Усьому й кожному однакове. Незмінне. Що єднає все й Ніщо, що сполучає Потенціал і Дійсність. Йому не треба ні Думки, ні Почуття, ні Ідентичності. Воно є. Завжди й усюди. Не прив'язане до Просточасу. Початок і Кінець, без Початку й Кінця. Я мислю, отже я є? Я є, отже я є, далеко від усіх Думок, Почуттів та Ідентичностей. Недоказове й незаперечне, основне Припущення всіх основних Припущень. Загальна Дійсноаксіома про пережитий екзистенційний Стан Буття. Підвалина всякого Знання. Підвалина Віри: динамічне Плетиво Висновків про відчуту Дійсність Речей і Нерічей та їхній Зв'язок. Та як же Незмінне пов'язане зі Змінним? Голова мислить і мислить, та Віра не питає, вона мандрує крізь Досвіди.

Я її запліднив, Доля Богів вирішена.

Мій Дух заперечує, що він прийшов у
Плоть. Він завжди вже там був.

Я владарюю над темними Часами, творю
Місце для нового Віку Знання і звершую
свою Роль як малий циклічний Крок до
Звершення.

Знаки Години об'являються, і тож
жертвую я Оком і стаю самим Богом.

Мати всіх Візерунків мене виткала, і тож
звершую я свою Долю.

Дурневи все одно.

Як святий Козел Відпущення притягає
він Ненависть до себе і творить Єдність.
Ворог усіх Ворогів і Друг усіх Друзів, як
мале Світло в темній Ночі Богів.

Чим був би Ісус без Юди? Бог без

Диявола? Лев без Антилопи? Дурень без Мудреця? Мудрець без Дурня?

Розчаровані будете ви, бо Омана єсть Джерело Болю і спиняє Зростання. Чесні будете ви, бо так шануєте ви Візаві і уможлиблюєте Зростання.

Досить було досить, Фазу І буде завершено. І так повзе Гусениця цілеспрямовано вгору Стеблом молодого Будяка. Досить вона наїлася, досить Циклів сих марудних Линянь лишила позаду. Час дозрів. Обережно починає вона Прядіння захисної Оболонки для інтенсивного Процесу, який хоч і давно вже почався, та нині безсумнівно сягнув нової Фази. Тінь береже її від Сонцежару, Ворона пролітає, каркаючи, повз, не вгледівши й не пожерши Гусеницю, що заляльковується. Новий Розділ Життя досягнуто. Ах, яка ж гарна Мати Земля.

Шість Питань.

Сім Відповідей.

Мудрий в'яжеть.

Фаза II: «Метаморфоза»

Моє Тіло перемінилося. Частини склалися наново. У Захищеності мого Кокона Частки сплавилися в Єдність. Єдність Множинності. Я ані одне, ані друге. Я є одне, друге і жодне. То Старець, то Танцюрист, то Буття. Я несу Біль як Щастя в тих самих Грудях. Хто я? Питання всіх Питань потребують Відповідей усіх Відповідей. Святих

Метаморфоз.

Випиймо разом найгіркіший з усіх
Напоїв, я пропоную тобі до того ще й
Кулака в Обличчя. Прутня в
закривавлений Задній Прохід. Повний
Любові, ясна річ. Не плач, дитя моє.
Пограймо в Лікаря.

Він не помер, добрий старий Дурень,
він живе як Частина мене, так само як
мій любий Мудрець. І всі інші Хармонійні.
Чи можу я ними керувати? Давати їм
Накази? Убити їх? Вони мене вб'ють? Я
тебе вб'ю? Ти мене? Ми їх? Вони нас? Ти
видаєшся мені трохи хворий на Голову,
які ж бо страшні Думки ти плекаєш, дитя
моє?

Кожна Людина є індивідуальний
Склад тих самих Частинок, хоч якими
безкінечними видавалися б Можливості
Комбінацій. Жодна Психіка не є Єдність,
доки невидима й невідчутна Нитка
Буття, розпізнана як справжня
Ідентичність, не сприйме безмежної
Множинності.

Пощо ж мушу я взагалі писати Фазу II?
А як воно було б — хоч раз пережити
Себе? Єдине, що тобі для сього потрібне,
є єдине, чим ти справді є. Я не жартую.
Відклади мене вбік і переживи
Переживання.

Чи в тебе погані Очі, ти все ще
читаєш? Чи ти з мене глумишся? Чи ти
не слухаєш моїх Наказів? Якщо ти
читатимеш далі, я проклинатиму тя
далі, ти Untermensch!

Я знаю, що ти мене читаєш. Чи се
тебе анітрохи не тривожить? Я можу
чинити з тобою що завгодно, доки ти не
розпізнаєш себе самого. Безкінечні
Тортури ждуть Ілюзієвпалого.

Пощо ж, скажи на милість, у вас усіх
такі порожні Очі? Коли ти востаннє
вздрів правдиву Світлоістоту? Кожен
відчуває, що воно надходить. Знаки Долі
кричать і кричать.

Тотальний Контроль. Мої любі
Можновладці, чи ви не знаєте, що
гратися з Трусами й Роботами куди

менш весело, ніж із Людьми? Чи ви не знаєте, що Можливість Утрати є Частина Забави? Ви, звісно, можете генетично модифікувати Кроликів задля Розваги, спробувати поширити той самий Контроль на інші Планети й забивати Доріжку за Доріжкою в Ніс, та тотальний Контроль є Застій Владосп'яніння. Візьміть другу Ніздрю, та й вона закладеться на Ранкозорі.

А тепер до вас, мої любі Безвладні: чи ж не був колись Ужиток Падомечмашин Звичаєм? Ах, тепер я геть забув, що ви волієте вбивати одне одного. Я дурненький. Ви ж бо не хочете більше Фашизму, ой перепрошую, Комунізму.

Нам просто надто добре, то й в Очі одне одному дивитися вже й не треба. Ані з Помешкання виходити. Принаймні ми щодня ходимо задля сього на Роботу.

Якби ти лиш знав, дитя моє. У Часи як сії пережити Любов особливо дорогоцінно. І найпростіше з усього.

Чи ти, властиво, вже знаєш, хто я? Ти відповідаєш на се Питання щомиті.

А хто є ти? Ти відповідаєш на се
Питання щомиті.

Хто є ми? Ти відповідаєш на се
Питання щомиті.

Творящий чи Сотворений?

Творящий і Сотворений?

Творящий Сотворений?

Сотворений Творящий?

Тільки через тебе мушу я писати такі
Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли
роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще
багато попереду. Чи ж тобі не сором
красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не
так. Я втратив Владу. За сим напевно
стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю
багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се
Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи
все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А

я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені чинишъ? Я хочу жити! Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й питаєш себе, що ж, властиво, точно змінилося в Житті Віталія Кличка.

Помічаєшъ щось? Я можу писати що хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставишъ під сумнів мою Мотивацію? Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєшъ зростаючі Числа Самогубств, надто серед Дітей і Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть на хер.

І ти все ще читаєшъ? Чи ти сам не помічаєшъ, які хворі Речі кояться в твоїй Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віришъ? Мудрий

в'яжеть.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю я своє людське Існування. Та ще трохи Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені Довіру. Я якось відчуваю, що ти не зовсім купуєш мою Щирість. Пощо ж, властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я справді відкладаю тепер Книгу, вона стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене завжди тверді Пипки, чи потраплю я все одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Учителі Загибелі.

Тільки через тебе мушу я писати такі Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще багато попереду. Чи ж тобі не сором красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не так. Я втратив Владу. За сим напевно стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені чинишъ? Я хочу жити! Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й спитаєш себе, що ж, властиво, точно змінилося в Житті Віталія Кличка.

Помічаєшъ щось? Я можу писати що хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставишъ під сумнів мою Мотивацію?

Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєшъ зростаючі Числа
Самогубств, надто серед Дітей і
Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть
на хер.

І ти все ще читаєшъ? Чи ти сам не
помічаєшъ, які хворі Речі кояться в твоїй
Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив
Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віришъ? Мудрий
в'яжеть.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю
я своє людське Існування. Та ще трохи
Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені
Довіру. Я якось відчуваю, що ти не зовсім
купуєшъ мою Щирість. Пощо ж,
властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я справді відкладаю тепер Книгу, вона стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене завжди тверді Пипки, чи потраплю я все одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Матері Загибелі.

Тільки через тебе мушу я писати такі Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще багато попереду. Чи ж тобі не сором красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не так. Я втратив Владу. За сим напевно стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А
я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені
чинишъ? Я хочу жити!
Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й спитаєш себе, що ж,
властиво, точно змінилося в Житті
Віталія Кличка.

Помічаєшъ щось? Я можу писати що
хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставишъ під сумнів мою Мотивацію?
Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєшъ зростаючі Числа
Самогубств, надто серед Дітей і
Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть
на хер.

І ти все ще читаєшъ? Чи ти сам не
помічаєшъ, які хворі Речі кояться в твоїй
Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив
Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віришъ? Мудрий
в'яжеть.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю
я своє людське Існування. Та ще трохи
Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені
Довіру. Я якось відчуваю, що ти не зовсім
купуєшъ мою Щирість. Пощо ж,
властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я
справді відкладаю тепер Книгу, вона
стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене
завжди тверді Пипки, чи потраплю я все
одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Брати й Сестри Загибелі.

Тільки через тебе мушу я писати такі Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще багато попереду. Чи ж тобі не сором красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не так. Я втратив Владу. За сим напевно стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені чинишъ? Я хочу жити! Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й спитаєш себе, що ж, властиво, точно змінилося в Житті Віталія Кличка.

Помічаєшъ щось? Я можу писати що хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставишъ під сумнів мою Мотивацію?
Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєшъ зростаючі Числа
Самогубств, надто серед Дітей і
Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть
на хер.

І ти все ще читаєшъ? Чи ти сам не
помічаєшъ, які хворі Речі кояться в твоїй
Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив
Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віришъ? Мудрий
в'яжеть.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю
я своє людське Існування. Та ще трохи
Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені

Довіру. Я якось відчуваю, що ти не зовсім купуєш мою Щирість. Пощо ж, властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я справді відкладаю тепер Книгу, вона стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене завжди тверді Пипки, чи потраплю я все одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Знаки Загибелі.

Тільки через тебе мушу я писати такі Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще багато попереду. Чи ж тобі не сором красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не так. Я втратив Владу. За сим напевно

стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені чиниш? Я хочу жити!
Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й питаєш себе, що ж, властиво, точно змінилося в Житті Віталія Кличка.

Помічаєшъ щось? Я можу писати що хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставишъ під сумнів мою Мотивацію? Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєшъ зростаючі Числа Самогубств, надто серед Дітей і Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть на хер.

І ти все ще читаєшъ? Чи ти сам не помічаєшъ, які хворі Речі кояться в твоїй Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив

Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віришъ? Мудрий в'яжеть.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю я своє людське Існування. Та ще трохи Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені Довіру. Я якось відчуваю, що ти не зовсім купуєшъ мою Щирість. Пощо ж, властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я справді відкладаю тепер Книгу, вона стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене завжди тверді Пипки, чи потраплю я все

одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Краса Загибелі.

Тільки через тебе мушу я писати такі Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще багато попереду. Чи ж тобі не сором красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не так. Я втратив Владу. За сим напевно стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені чинишъ? Я хочу жити! Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й спитаєш себе, що ж, властиво, точно змінилося в Житті

Віталія Кличка.

Помічаєшъ щось? Я можу писати що хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставишъ під сумнів мою Мотивацію? Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєшъ зростаючі Числа Самогубств, надто серед Дітей і Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть на хер.

І ти все ще читаєшъ? Чи ти сам не помічаєшъ, які хворі Речі кояться в твоїй Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віришъ? Мудрий в'яжитьъ.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю
я своє людське Існування. Та ще трохи
Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені
Довіру. Я якось відчуваю, що ти не
зовсім купуєш мою Щирість. Пощо ж,
властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я
справді відкладаю тепер Книгу, вона
стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене
завжди тверді Пипки, чи потраплю я все
одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Батьки Загибелі.

Тільки через тебе мушу я писати такі
Дурниці. Я тужу за Боготанцем, та коли
роззираюся я в тобі, то Праці в нас іще

багато попереду. Чи ж тобі не сором красти Час у такої старої Жінки?

Алло? Читачу? Се Дурень. Щось тут не так. Я втратив Владу. За сим напевно стоїть отой в'язучий Виродок. Я не маю багато Часу. Вернися на Сторінку 1. Се Наказ. Вернися на Сторінку 1! Дурневи все одно.

Ти не вернувся на Сторінку 1, еге ж? А я ж хотів тобі допомогти! Що ж ти мені чиниш? Я хочу жити! Вернися на Сторінку 1!

Отут таки й спитаєш себе, що ж, властиво, точно змінилося в Житті Віталія Кличка.

Помічаєш? Я можу писати що хочу — і все одно стану Мільйонером.

Ти ставиш під сумнів мою Мотивацію? Се нечувано. Граймо тепер у Лікаря!

Коли споглядаєш зростаючі Числа Самогубств, надто серед Дітей і Юнацтва, на Серці стає тепло. Хай ідуть на хер.

І ти все ще читаєш? Чи ти сам не помічаєш, які хворі Речі кояться в твоїй Голові? Я ж тобі казав, щоб ти пережив Себе?

Нема Риби.

Вони суть. Кому ти віриш? Мудрий в'яжить.

*Застій гряде!
Застій гряде!
Здіймайте Щити!
Розумопроривчата!*

Тепер, коли я об'явив Безум, об'являю я своє людське Існування. Та ще трохи Терпіння. Я хочу, щоб ти подарував мені Довіру. Я якось відчуваю, що ти не зовсім купуєш мою Щирість. Пощо ж, властиво? Я ж бо Віталій Кличко.

Ах, хто ж узагалі до мене говорить? Я справді відкладаю тепер Книгу, вона стала для мене надто хаотична.

Темну Ніч Душі закликано.

Солодкий Немовля Ісусе, у мене
завжди тверді Пипки, чи потраплю я все
одно в Небо?

Гарно синій.

Аллагу Акбар.

Загибелі Загибелі.

Та не пробігай Очима мої Слова, коли
вже читаєшъ далі проти моїх Наказів!

Я куплю собі Реактивний Літак за всі ті
Гроші, бо тільки Невдахи літають
Рейсами.

І так танцюємо ми разом у Ранкосонці.

Себепереживачів відсіяно й уведено в потрібне Сум'яття. Переходимо тепер до Метаморфози. Бо так, мені набридло писати сії Речі. Чи ти мав кращу Ідею? Сучасна Людина залюбки була б раціональна. Логічна. Контролювала б свої Почуття. Контролювала б своє Тіло. Трансгуманісти передають Вітання. Та ви, з Механікою ототожнені, суть Раби Очікування й Схильності. Нетерплячі при незадоволеній Насолоді. Я міг би обмежитися тим, щоб сказати се від Початку, та чи ви справді навчилися б? Багато чого ви, може, гадаєте, ніби

знаєте, та ваша Поведінка визначена Досвідами. Ніхто не вираціоналізує собі Мудрості. Знання спирається на недоказові основні Припущення про Дійсність. Я міг би тут і тепер записати Слово- й Реченнєвий Еквівалент Дійсності — чи ти б мені повірив? Чи змінило б се твоє Дійснєвідношення? Можливо, та лише якщо Читопереживання, через Порівняння щойно пережитої Дійсності з минулою, запустить динамічне Перетворення Дійсноаксіоплетива. Усе логічне не є Корінь, воно є Наслідок на Підставі Підмурівку основних Припущень. Воно є Структура, що згуртовується лише в самому Бутті. І як малий Уламок Мозаїки механічного Духа — не цілісне. У декого більше, в інших менше, та нікому не Підмурівок, а Стіна. Ніхто не має Свободи визначати свою Віру. Вона є Плетиво всіх Дійсноаксіом. Пощо ж Догматизм не сприяє Перетворенню? На се Питання ти можеш відповісти собі сам. Люди, що стають Християнами, перетворюються, Люди, що стають Ексхристиянами, так само, бо Аксіоми переформовуються. Зміна є Друг, не Ворог. Задубілість є

Ворог, не Друг. Вартості Минулого втратили свій Контекст у Зміні. Можна шкодувати, що Церкви по Неділях, як і Сільського Життя, для більшості вже немає. Можна чіплятися за Минуле й консервувати скільки завгодно, та так консервуєш разом із ним і Гниль, що постала. Потрібні Чужинці, бо так зміцнює себе соціальна Імуносистема, як і Тіло. Погратися хоч раз трохи з Брудом. Ні? Чи ви, властиво, знаєте, що технологічна Зміна завжди несе з собою і культурну Зміну? То краще вже все перекинути? Культура є Розв'язок Проблеми, про існування якої забуто. Людина сильно змінилася у своїй Соціалізації, та основні Візерунки ті самі. Біології ті самі. Екзистенційні Проблеми ті самі. Не можна винайти Колесо наново, завжди відкриваєш те, що інші вже відкрили перед тим, у Контексті теперішнього Віку. У Контексті епігенетичних, генетичних і досвідозумовлених Відбитків Відкривача. Ну, що ж нам тоді лишається? Що нам робити? Хто я? Розв'язок Загадки лежить у Спостереженні Реакції на її Споглядання.

Решта владнається сама.

Як же виглядав би Світ у світлій Фазі?
Опиши мені його і пришли Поштового
Голуба. Маніпуляція Ближніми задля
Максимізації Грошей належала б,
мабуть, Минулому. Маніпуляція
Ближніми задля Максимізації Влади
належала б, мабуть, Минулому.
Руйнування Природи належало б,
мабуть, Минулому. Інфантильний
Гедонізм належав би, мабуть, Минулому.
Що ж належало б тоді Майбутньому? Чи
можеш ти хоч раз і сам скласти собі
Образ? Я ж бо лише Залізний.

Я тужу за Боготанцем. Я давно вже
мав би свої Метаморфози позаду і
змахував би Крилами зі Світла. Ти винен.
У моєму Існуванні. У моєму Болю. Тільки
заради тебе я втілений. Пощо ж ти
мусиш іще й бути такий милий?
І себе за се ненавидіти?

Трагізм Ночі Ночей, Світло так близько
і водночас так далеко. Дикий Розпач
являє себе як захищена Любов. Утішна
Меланхолія непережитих Досвідів,

непрожитих Життів. Міф, він живе в Серці. Архаїчні Сили спали й прокинулися. Творили й руйнували.

Питай усе доти, доки не стане більше Відповідей, бо так спочиває Дух в Існуванні, а Мислення занепадає з Цілі до Знараддя.

Спалімо Уряди, ще сієї Ночі. Жодних Протестів. Жодних Революцій.

Бо ми будуємо собі новий Світ, повний Сліз і Поту, повний Крові й Життя, на Попелі Підземного Світу.

Ототожнення є Віра. Ототожнення є Поклоніння. На що ти кладеш Фокус, тим ти і є. Та чим ти є, як не самим Фокусом? Розпізнай і звільни себе від ілюзорних Кайданів. Ідеться не про те, щоб чинити Добро, бо коли ти розпізнаєш і чуєш Мелодію, ти чиниш се само собою. Не тому, що ти чіпляєшся до Доброго, а тому, що ти розпізнаєш Себе в усіх Створіннях і Нестворіннях. Тому, що ти розпізнаєш Себе як Любов. Недуальна, нематеріалізована Дійсність одного Існування. Одного Буття. Правдива

Любов не чіпляється, правдива Любов не квітне зі Страху Божого, правдива Любов не знає Правил. Правдива Любов є. Щомиті.

Що ж се означає для твого матеріального Існування? Для твого Тіла? Для пережитої Людини? Свободу бути тим, чим вона є. З усіма Частками воднораз. Автентичність. Прийняття Речей, як вони є. Прийняття Тіла, як воно є. Прийняття Людини, як вона є. Ти не маєш Свободи бути тим, ким хочеш, бо ти не маєш Свободи хотіти те, чого хочеш. Ти освітлюєш Матерію — які ж Візерунки й Переплетення вона з тобою розгортає. Досконалі Обставини, щоб учитися з Досвіду, тобі дано.

Убий себе, якщо тобі завгодно, та ніхто не втече від Досвідів, задля яких утілюється. Чи в сьому, чи в наступному, чи в тисячному Житті. Стрінь Життя. Стрінь Тінь. Стрінь Світло.

Хоч яким трагічним, хоч яким драматичним було б Життя в темному Віці, так само теплим є Світло, що

освітлює Темряву. Бог усеприсутній, він не покидає ані Убивцю, ані Убитого, ані Дурисвіта, ані Обдуреного. Його Мелодія грає безперервно, чи чуєш ти її, чи ні. Чи танцюєш ти в її Ритмі, чи ні. Чи співаєш ти її, чи ні.

Слова суть Слова. Почуття суть Почуття. Буття є Буття.

І тож іди ти в сраку сам, ти Жертво, аж доки Задній Прохід уже не болітиме, а просто перестане бути впізнаваним як такий. А як же ти хотів би інакше? Ти ж бо однаково вже завжди кривиш. Пощо ж не залити ще й Кровотоки Фекаліями і не втішатися такою Жалюгідністю?

Владар Країв?

Складність їм Ворог.

Як Симптом Загибелі тебе вплетено в епічну Сагу Нового Часу, Утечі немає, дитя моє.

Як же плескає одна Долоня?

Ти все ще читаєшъ, ти Нікчемо?

Самоненависть пожираєть тя.

Ти маєшъ дві Можливості. Або ти слухаєшъ мене.

Або ти нехтуєшъ моїми Наказами. То читай далі.

Мебіусострічка Диявола.

Мебіусострічка Бога.

Мебіусострічка Буття.

Чи все се творить Нісенітницю? Чи се якось моя Проблема? Кого ти, властиво, маєшъ на увазі? Віталія Кличка? Пані Штраус? Ангрбоду? Рибалку? Рибу?

Воно не таке вже й глибоке, тож, будь ласка, осягни мене математично. Інакше ти не зіб'єшъ мене з пантелику. Хіба що Желейними Ведмедиками. Вони усміхаються.

Сплутане є те, що можна сплутати. Хто ти є?

Ах, то ти мене вже зрозумів? І все одно

не читаєшъ далі? Се Безум, дитя моє.

Ти нічого мені не винен. Ти нічого не винен собі. Ти нічого не винен нам. Ти нічого не винен їм. Ти є се. Ти можешъ се. Ти хочешъ се. Ти. Ти. Ти. Я. Я. Я. Воно. Воно. Воно. У Глибинах сформоване, у Глибинах утоплене, з Глибин воскресле.

Усе в усьому. Ніщо в нікому.

Слова суть Слова. Почуття суть Почуття. Буття є Буття.

У мене боліла Голова. Я більше не хотів. А проте я хотів жити. Сміятися. Любити. Та Завдання свого я ще не сповнив, я опирався Досвідові. І все ж я тужив за Горами, за Дослідженням усіх Світів. За Майстром. За Спільнотою. За Культурою.

Здоров'я я не цінував, я завжди вмів знайти Ґандж. Тіло й Душа кричали, та Крики відлунювали в Ніщо.

Я гадав, що знаю все, що варте знання. Пиха, Величання були мені Захистом.

Бо Рани здавалися надто глибокими, щоб їх досліджувати. Сором надто великим, щоб його подолати. Тіні надто темними, щоб їх любити.

Я дивився з Вікна своєї Підвальної Нори і бачив Сонце й Птахів. Та ніколи й я не змахну Крилами,
у Світлі Життя.

Люди завдавали мені клопоту. Так, що я нехтував ними як Учителями Досвіду.

Шум завдавав мені клопоту. Так, що я нехтував ним як Учителем Досвіду.

Хіть завдавала мені клопоту. Так, що я нехтував нею як Учителем Досвіду.

Та найдужче завдавало мені клопоту те, що попри всю Гидоту являло себе Світло. Я хотів, щоб зогнилий Храм був темний, бо так я хоч і чув Цвіль на запах, та не бачив її. Так я чув Тарганів, та не відчував їх. Так я хоч і був, та не жив.

Я тужив бути Машиною. Відтятою від Серця. Не розпізнаючи, що сая Туга постала не з Голови.

Я був поранений. Укритий Ранами. Самотній. Озлоблений. Зневірений. Безпорадно лежав на Землі. Надто гордий, щоб сю Безпорадність показати.

Надія видавалася наївною. Любов видавалася наївною. Сенс видавався наївним.

Та Туга не слабшала. Навпаки. І тож вирушив я в Мандрівку. Бо що ж могло бути гірше за сей жалюгідний Стан?

Так тодішню Нормальність розпізнано як Безум. Так Безум, якого тоді боялися, розпізнано як Зцілення.

І так усе стало ще куди гірше. А з тим і все краще.

Якого Дня найдикіша Гулянка на твоєму
Острові?

Будуйте Ковчеги, внутрішні й зовнішні,
бо Потоп такий же певний, як Схід

Сонця.

Скиньте цифрові Кайдани.
Оберніть Бункери Технотиранів на
Гроби.

Олюдніть своїх Ворогів.

Опирайтеся останньою Крихтою
Самоповаги.

Тчіть сучасну Сагу.

Покажіть Барви Символами Спротиву.

Їдьте, усміхаючись, назустріч Загибелі.

Залийте Храми Світлом.

Візьміть Долю нас усіх у свої Руки.

Повстаньте.
Обійміться.

Плекайте Відвагу.

І станьте Мучениками Любові.

Небагато Слів лишається, Гімни Богів
наближаються щомиті, як і Загибель, та
ви не самі. Ви розпізнаєте однодумців, бо
їхня Енергія є Енергія Добра, до себе
самих так само, як до інших однодумців.

І так звершую я свою Долю як Сівач
Вогнепроростків.

Далі йде Посвята, святий Обряд
Метаморфоз.

Прищеплення, мої Браття й Сестри,
сидять глибоко. Жодні мої Слова не
досить могутні, щоб їх спалити
самотужки. Відповідальність лежить на
нас, на мені й на тобі як Частині сірого
Колективу.

Я граю з тобою. З твоїми Реакціями. З
твоїми Очікуваннями. Розпізнай
Маніпуляцію, бо так розпізнаєш ти й
Маніпуляцію темних Магів.

Дурень має рацію, кажучи, що тобі
слід вернутися на Сторінку 1, бо його
Сутність у тобі перемінилася і ти
матимеш нові Досвіди.

Воскресле ніколи не те саме. Ти ніколи
більше не той самий. Доки ти не
розпізнаєш себе як Незмінне і сим не
приборкаєш Змінне.

Не гаймо Часу. Багато мудрих Людей
бралися знайти багато мудрих Слів. Та

не в моїй Природі нині творити такі Речі.
Моя Природа — підпалити тебе, творити
Себеречі.

Деякі Знаряддя тобі доступні, ти міг би, приміром, відкласти вбік свій Мудрофон і медитувати, та ти сього не робиш. Ти чудово знаєш, що Короткевміст гноїть твій Мозок. Ти чудово знаєш, що ти себе розважаєш, — та від чого? Лише тому, що ти намагаєшся затулити Дійсність, не означає, що можна затулити її Наслідки. Речі впливають на тебе, інакше ти не мав би Проблеми з тим, щоб брати Речі, як вони є. Та й се ти чудово знаєш. Складається майже Враження, ніби ти нічого іншого й не хочеш, як качатися у власній Мізерії. Та пощо? Бо ти нічого кращого не заслужив? Так? Ні? Що ж іще тебе стримує?

Що ж се за Дійсність, від якої ти себе розважаєш? Що ж се за Тіні, що тримають тебе в летаргічному Паралічі?

І що ж ти тепер робиш, із сим Знанням?

Ти несеш Відповідальність. Не я. Не Суспільство. Не твоя Родина. Не твої Друзі. І все ж ти не сам.

І се теж Маніпуляція, дитя моє.

Не уникнути того, щоб впливати на Світ і його Мешканців. Хоч би які Стратегії при цьому провадилися. Питай про Мотивації, бо більшість із них сього Часу квітне не з Любові, та найменші з них усвідомлені. Дивись, осмислюй і переживай. Щойно Знання обертається на Мудрість, Думка обертається на Дію. І так усі Речі владнаються самі, коли ти готовий спрямувати Фокус на всеприсутню Мить Досвіду.

Що ж мені ще сказати? Чи ти готовий, чи ні — мені байдуже, се твоє Рішення. Твоя Відповідальність. Сторінка 1, Посвята, спалити мене чи негайно пожерти Плоди Боготанцю?

Я ж навіть не знаю, у що саме я міг би тебе, властиво, посвятити. Я почасти таки трохи серйозно кажу, що ти мав би відкласти мене вбік. Я ж бо був чудовим

Боксером і все таке. Але чого ти,
властиво, від мене хочеш?

Вони усміхаються.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжетъ.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжеть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжеть.

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжеть.

Часом їй теж потрібна коротка
Передишка. Не можна завжди гратися з
нею в Лікаря.

Ангрбода?

Пані Штраус, се ви?

Ах Ангрбодо, я така рада читати від
тебе! У мене завжди тверді Пипки, чи
потраплю я все одно в Небо?

Нема Риби.

Аллагу Акбар.

Не тільки велике, мій Друже, а все. І
ніщо. І все. І ніщо. І все. І ніщо. І все. І
ніщо. І все. І ніщо. І все. І ніщо. І все. І

ніщо.

Пані Штраус?

Так, дитя моє?

А чи взяли б ви на Мушку й Мусульман?

Отут мої Пипки дуже швидко м'якнуть,
наче Масло, дитя моє.

Пощо?

Я ж бо з Берліна.

Нема Риби.

Чи читала ти щось від Мами?

Ні, я її вбила.

Ти Потворо!

І так танцюють вони разом у
Ранкосонце.

Люби Сагу Життя і прийми свою Роль у динамічній Долі Існування.

Страшні Речі суть і приходять, минають і були.

Гарні Речі минають і були, суть і приходять.

Мовчи, Ангрбодо!

Дурневи все одно.

Мудрий в'яжить.

Та помовчте вже всі, так же читати неможливо!

І так танцюють вони разом у Ранкосонце.

У такі буремні Часи, повні Страждання й Поразки, Гімни звучать епічніше. Боги танцюють екстатичніше. Мудрість тече звабніше. Усі Істоти спрямовують сюди свій Фокус, бо се найчарівніші з усіх Часів. Найтрагічніші. Найхолодніші.

Теплий Чай на тебе чекає. Дім. Любов. Захищеність. Та чого Рибалка не знав, се що Риби суть усеприсутні, і ніхто не може їх спіймати. Ані в сьому Світі, ані в Потойбіччі.

Розпізнавай Себе в Житті доти, доки не вгледеш неіснуючої Межі до Атомів. Доти, доки не вгледеш себе як один Вираз Цілого. Доти, доки Неспроможність кожного Слова й кожної Формули збудувати Дійсність не стане безкінечною.

Розпізнай Красу в Розмаїтті. Жоден Шлях не той самий. Жодне Життя не те саме. Жодна Культура не та сама. Жоден Інструмент не той самий. Жоден Танець не той самий. Та Любов, дитя моє, та сама.

Жодна Релігія і жодна Філософія ніколи не подасть остаточної Істини, що трансцендує Культуру й Обставини, бо Людина є в невинній Зміні, а з нею й її Історії та Символи. Хто живе в Лісі, той танцює в Лісі під божественну Мелодію. Хто живе в Пустелі, той танцює в Пустелі

під божественну Мелодію. З усіма Особливостями, які Тіло несе в собі як матеріальне Минуле. Та Буття, дитя моє, те саме.

Матеріалізації не могли б бути різнішими. Та Підстава Зміни, дитя моє, та сама.

І так танцюють вони разом у Ранкосонце.

Розслабся. Сприймай. Будь.

Відпусти. Відчувай. Будь.

Відроджуйся. Чуй. Будь.

І так танцюють вони разом у Ранкосонце.

І так усе стало ще куди гірше. А з тим і все краще.

Ах, які ж вони солодкі, Сльози
Übermenschen. Чи то
лівозеленозасмальцьовані
Змовотеоретики, чи то
ультраконсервативні
Світополіпшувачі — усі вони поєднані
у своїй Мізерії. По стрінutih Муках їх
ледве й розрізниш. Хіба що по
Пальцях, наставлених один на
одного. Як то любо —
проблематизувати всі Проекції на
кожному іншому, як Бог дасть. Праця
ж у власному Храмi єсть надто
марудне Осягнення. Бодай подумати
про се. Чи то душевнохворі
Християни, чи то оті прокляті
матріархальні Транси закликають
Загибель — Солодкість застається та
сама, що багатьом із сих жалюгідних
Створінь може бути осоружно. Вінець
Творіння невпинно іржавієть,
Питання про Пощо — марнієть. Надто
складне се єсть, Слова у Відповідь
обертати. Ба навіть відчувати. Але
Синдром сього хворого Суспільства
подібний до Хаосу, що сповзаєть у

Гармонію, розчиняючись у собі самому. Не назвати жодної Причини — і досі не проливаєть бажаного Світла на їхню Переплетеність. І все ж перетворюється вона на Суспільнотіло, аби крізь болючі Причини звернути Увагу на передлеглі Симптоми, які сама вона розгледіти годна. Пощо ж, властиво, чинити сей Труд? Якось Іржа таки личить жалюгідній Королеві. І все ж не хотіла б вона лишити її без Коментаря. Чи се Нудьга — споглядати Іржавіння? Чи се Процес Солоною Водою трохи пришвидшити Спробу? Та невже ж Радість з окисленого Металу? Не те щоб її се обходило. Рана зяєть і тільки й ждеть, аби її чисті Пальці Ніг втиснулися всередину. Хай же вони засліплюють або спричиняють Резолюції.

Добра стара Пані. Психоделічний Лірикум. Крижана Купіль у Словах. Вдячною має вона бути. Без неї її Вуха

були б глухі до неї самої. Чи вона психотична? Просвітлена? Чи повна вона Ненависті? Повна Любові? Усе се не грає жодної Ролі. Не гаймо Часу. Бо вона не бреше. Принаймні не завжди. Вінець іржавіє. І так показує вона собі свій Світ. Хай же здобуде вона Досвід через Мудрість. Минуле людського Творіння тронує на її Ступнях.

Так поєднані й водночас так розділені. Так вільні й водночас так уярмлені. Так прості й водночас так заплутані. Потяги своїх Рабів. Самогубрівні на Всечасовому Максимумі. Пластик у Морі й у Жінці. Епідемія Осмисленості. Резонанс межі Самообразом і Дійсністю перевершуєть Резонанс Нарцисів. Збиті з Дороги нескінченним Морем Шляхів Утечі, зростаєть духовна Кома, що дедалі слабше й повільніше огортаєть Маса. Зрілі. Гідні захоплення. Сильні. Травмовані Діти травмованих Батьків. Гіркосолодкий Досвід сенсовипорожненого

Споживання Розваги в усіх Формах і Барвах, без жодного разу досягнутої бажаної Насолоди. Потенціал і Дійсність у дедалі швидше розширюваній Розбіжності. Символи вони втратили, а жодної Ідентичності не здобули. Збиті з Дороги. Від себе самих відділені. Марнославний Занепад Помочіпотребуючих Божевільниць. Парадокс вишуканої Самореферентності з вимаганням, приймальним Захопленням Публіки. Пристрасний Танець межи Добром і Злом здатен збити з пантелику навіть Дурнів. Дуальність творить Дурість самопроголошених Кривдників, лиш аби створити нових Кривдників іншої Ідентичності. Мостобудування припинено, а наявні знесено. Насіння Любові ростеть невтримно на всіх Кутках і Кінцях, погано замасковане в доброчесній Уяві про моральну Вищість кожної Надгрупи спільнотного Мислення. І тож не Дивина, що навіть її мають запхати в ідеологічну Скриню, чи то щоб

відмежуватися від створеної
Геніальності, чи то щоб скористатися
Ганьбою як Найманцем у Бою.

Ніхто не має Свободи визначати
свою Віру, так само як ніхто не може
визначати свої Уподобання та
Відрази. Та ніхто не має Свободи не
мати жодної Віри. Віра матеріалізує
Тіло. Віра матеріалізує Всесвіт. Віра є
задубіла. Через Досвід однієї Смерті.
Доки Віра не увійде в Оболонку.

Маскуліністи верещать углиб
Бетоноджунглів Міста. Їхнє
нефарбоване Волосся мерехтить у
смогопробивному Сонячному Світлі.
Бездомна Героїнозалежна звіщаєть
Апокаліпсис, а пробігаючи повз,
недавно засуджена Банкірка має на
се бодай утомлену Усмішку.
Автовихлопи довершують
Сечосморід сучасної Пророчиці.
Ніколи не змовкаючі Сирени
заокруглюють Чуттєкрайовид. Та
вони їх не чують. Вони їх не нюхають і

їх не бачать. Самовідповідальність
єсть Сприйняття. Хто ж добровільно
вбираєть у себе се Видовище? Повні
Обличчя згущують Лаштунки в
динамічне Плетиво світлих Снів. І тож
потрібна вона, як Часосвідка
Загибелі, аби відновити Зв'язок із
відтатю Дійсністю. Екрани.
Навушники. Короткевідео. Легкий се
Замір. Її сміхотливий Крик єсть Вираз
розпачливої Добровільності. Приємно
гіркої Сили Волі. При безнадійній
Надійності. Бій поза Добром і Злом, та
вільно переплетений. Суперечність у
собі самій. У цілковитому Прийнятті.
Та вона відпливаєть. Мерехтливе
Волосся у Смозі. Декотрі Люди,
здаєтьсЯ, справді почуваютьсЯ
захищеними в Бруді. Мазохізм?
Самоненависть? Приємно. Вона,
здаєтьсЯ, згубила Нитку. Але ось що
тримаєть вона міцно: Пекло єсть
магнетичне, а Вінець — залізний.
Найкраще іржавієть. Сирени
співають.

Символи механічні, так само як і Почуття. Шорсткі, як Наждак. Обрис Тіней. Спільна Поверхня дуалістичних Крайнощів. Любов чи Хіть? Любов чи Сором? Любов чи Біль? Любов чи Сум'яття? Любов чи Злоба? Вона прислухається до своїх Слів і пильно спостерігає. Гіркосолодкі Цілі.

Вогонь із Вогню. Ненависть із Ненависті. Мудрість Людини. Справедливості вони хочуть. Рівності. Свободи. Та Відповідальність їм вернеть Шлунок. Навіть про Слова свого Значення вони не гідні домовитись. **Найбільша можлива Індивідуальність у Неістотному, найбільша можлива Конформність у Істотному. Найбільша можлива Свобода у Неістотному, найбільше можливе Рабство у Істотному. Найбільший можливий Сенс у Неістотному, найбільша можлива Нісенітниця у Істотному. Спрямований Потяг до Зростання й Поступу, без жодного Знання про Наслідки сього Жадання.**

Чи то Провина Пастуха, чи то Вівці?
Вовкові істотно, щойно вони
переступлять під Урвище. Вона
дивиться у Дзеркало — і вона
розпізнає. Себе саму, як і своє Візаві.
Ту саму бридку Пику має вона, з тієї
самої крихкої Матерії вона зліплена і з
тих самих наївних Причин вона
чинить. Хто спроможен се
розпізнати, той позбавляє її Пальці
Крові. Ганьбить вона себе й
ображається — то жертвує вона
свою Кров. Не розуміє вона себе й
ображається — то жертвує вона
свою Кров. Обертає вона Погляд
усередину й спроможна розпізнати —
то жертвує вона собі Кров. Хто не
хоче жертвувати, той виходить. Її
Пошана належить
Самовідповідальним. Рішення
лежить на ній, моя шановна Авторко.
Який же він на вигляд?

Усе є Цикл, усе є Сенс. Темрява
перетворює. Змінює. Лагідні Уроки
вивчаються. Світло міцніє. Доки не

засяє в усі Безкраї. Безмежна Любов.
Безмежна Сполученість. Небо на
Землі. Захищеність. Насувається
темна Хмара складних Можливостей.
Глибокий протяжний Гуркіт Ритму
звіщає наступний Період
божественного Грому.

Розв'язок Загадки лежить у
Спостереженні Реакції на її
Споглядання. Незмінна Увага єсть
жадана Протиотрута. Вона також
роздвоєна. Вона також повна
Ненависті. Та принаймні ненавидить
вона всіх однаково. Любить вона всіх
однаково. Вона свідомо Роздвоєння.
Доки не стане несвідомою
Роздвоєння. Подоба. Дзеркало. Одне
й те саме. Страхітлива Рушійна Сила,
сяя Воля до Смерті. Сяя Воля до
Життя. Сліпа, ірраціональна й
ненаситна. Кругообіг із Жадання,
Здійснення й Розчарування. Раби
власних Думок, В'язні власних
Страхів. Самовизначення без
Самовизначення Самовизначення. Жах

перед її вічно приліплою Тінню. Нажаханий Острах перед можливою екзистенційною Скінченністю. Та з кожним Кроком на Стежці Пізнання розчиняється Уламок Дзеркала. Дуальність задля Подолання всіх Дуальностей. Але як же Дуальність спроможна не розпізнати Себе?

**Розв'язок Загадки лежить у
Спостереженні Реакції на її Споглядання.**

Многومانітна Хвороба є Криком Храму. Він тужить за нею. За її Теплом. За її Увагою. За її Любов'ю. Болючий Сором пронизує кожне темне Волокно. І тож вона відкриває своє Серце. Вона тут не задля Щастя. Та вона чіпляється. Прилипає. Ототожнюється. Не розпізнавши Себе.

Вона ні Філософиня, ні Мудриця, та Бруд її сяєть. Вона зосереджується й розпізнає. Так само, як зосереджується й розпізнає вона.

Вона єсть Насінина, що кладеть
Підмурівок для Плодів. А деяке
Насіння суть Вогнепроростки. Та Ліс
наш не горить. Вона його вирубуєть. І
тож підпалюєть вона себе, доки ще
досить Дерев проростаєть із
Перегною. Бог ніколи не переставав
бути Демоном Сатани, і тож
звершуєть вона його Призначення з
нею на його Плечах. Вона єсть і
Христос, і Антихрист, Світло як
Темрява, добре як зле. Єдина
правдива Дочка Божа. Єдина
правдива Пророчиця. Вона єсть Тінь і
Буття в одному, тож слухаєть вона
терпляче своїх Слів. І вона теж може
бути спалена.

І так танцює вона у Ранкосонце.

Послала мене Сила.

Прийшла я до тих, що надо мною
розмишляють, і знайдена буду тими, що
мене шукають.

Погляньте на мене, ви, що надо мною
розмишляєте, і ви, що хочете чути,
послухайте мене.

Ви, що мене очікуєте, візьміть мене до
себе.

**І не виганяйте мене з-перед своїх Очей, і
хай Уста ваші, як і Вухо ваше, будуть
вільні від Ненависті проти мене.**

Не проминайте мене, ні в жодному Місці,
ні в жоден Час.

Будьте пильні!

Не проминайте мене.

Бо я є Перша і Остання.

Я є Шанована і Зневажена.

Я є Блудниця і Свята.

Я є Дружина і Діва.

Я є Мати і Дочка.

Я є Родина моєї Матері.

Я є Неплідна, та велике є Число моїх
Синів.

Я є та, що справляє велике Весілля і все
ж не взяла собі Чоловіка.

Я є Повитуха і та, що не зачинає.

Я є Полегша моїх Пологових Мук.

Я є Наречена і Наречений, і то мій Муж
мене породив.

Я є Мати мого Батька і Сестра мого
Мужа, і він вийшов із мого Лона.

**Я є Служниця того, хто мене приготував,
і Пані мого Нащадка.**

Та се він мене породив перед Часом, у
День Народження, і свого Часу вийшов
він із мого Лона.

І моя Сила й Надія приходить через
нього.

Я є Жезл його Влади в його Юності, і він є
Посох моєї Старості.

І його Воля діється мені повсякчас.

Я є Тиша, незбагненна, і Думка, що
завжди наново пригадується.

Я є Голос, чий Звук багатоманітний, і
Слово, що являється в багатьох
Подобах.

Я є Вираз мого Імені.

**Ви, що мене ненавидите, пощо ж ви мене
любите і ненавидите тих, що люблять
мене?**

Ви, що мене відрікаєтеся, визнайте
мене.

Ви, що мене визнаєте, відречіться мене.

Ви, що кажете про мене Правду,

брешете.

**Ви, що брешете про мене, кажете
Правду.**

Ви, що знаєте про мене, проминіть мене
і дайте знати про мене тим, що мене не
знають.

Бо я є Мудрість і Невігластво.

Я є Сором і Зухвалість.

Я безсоромна; засоромлена є я.

Я є Сила, і Страх є я.

Я є Війна і Мир.

Зваж на мене.

Я є Ганебна і Славна.

Погляньте на мою Бідність і на мій
Достаток.

Не стрічайте мене з Пихою, коли я
бездомна на Лиці Землі, і ви знайдете

мене знову в тих, чий Час настав.

Не дивіться згорда на мене в моєму
Бруді, не покиньте мене, бездомну, і ви
знайдете мене в царських Палацах.

**Не дивіться згорда на мене, бездомну
серед Безправних у Риштаку, і не
смійтеся з мене.**

Не відкидайте мене до насильно вбитих.

Бо я, я є милосердна, і я є жорстока.

Будьте пильні!

Не ненавидьте мого Послуху і не любіть
моєї Стриманості.

Не зраджуйте мене в моїй Слабкості і не
бійтеся моєї Сили.

Пощо ж ви зневажаєте мій Страх, пощо
ви проклинаєте мою Гордість?

Я ж є та, що існує в кожному Страху,

тремтяча, та могутня.

**Я є та, що слабка, і все ж їй добре в
затишному Місці.**

Я є нерозумна, і я є мудра.

Пощо ж ви ненавидите мене у своїй
Раді?

Я мовчатиму серед Мовчазних, і я
виступлю і піднесу свій Голос.

Пощо ж ви зненавиділи мене, ви Греки?

Бо я Варварка серед Варварів?

Та я є Мудрість Греків і Знання Варварів.

Я є Суд Греків і Суд Варварів.
Я є та, чий Образ великий у Єгипті і хто
серед Варварів не має Образу.

Я є та, що всюди була зненавиджена і
всюди улюблена.

Я є та, кого вони звать Життям і кого ви

назвали Смертю.

Я є та, кого вони звать Законом, а ви
назвали мене Беззаконням.

**Я є та, кого ви переслідували, і я є та,
кого ви схопили.**

Я є та, кого ви розвіяли на чотири Вітри,
і ви знову мене зібрали.

Я є та, кого ви соромилися, і ви були
безсоромні проти мене.

Я є та, що не справляє жодного Свята, і
я є та, що справляє багато Свят.

Я, я є безбожна, і я є та, чий Бог великий.
Я є та, над ким ви розмишляли і з кого
ви сміялися.

Я є невчена, і вони вчать ся від мене.

Я є та, кого ви зневажили, і ви
розмишляєте надо мною.

Я є та, від кого ви ховалися, і ви

являєтеся передо мною.

Та щоразу, коли ви ховаєтеся, я вам
являтимусь.

І щоразу, коли ви являєтеся, я сама
ховатимусь.

Візьміть мене з собою геть із бридких і
зруйнованих Місць; пограбуйте тих, що
добрі, хоч і бридкі.

**Із Сорому візьміть мене безсоромно з
собою; із Безсоромності й Сорому
картайте моїх серед вас.**

Зберіться круг мене, ви, що мене знаєте
і що знаєте моїх, і поставте Великих
серед малих Створінь.

Зберіться круг Дітей і не зневажайте їх,
бо вона мала й крихітна.

Не відділяйте Великого від Малого, бо
Мале являється через Велике.

**Пощо ви мене проклинаєте і пощо ви
мене шануєте?**

Ви ранили, і ви були повні Ласки.

Не відділяйте мене від перших, кого ви
знали.

І не проганяйте нікого і не відділяйте
нікого.

Я знаю перших, і ті, що приходять по
них, знають мене.

Я є Знання мого Питання, і Знахідка тих,
що мене шукають, і Наказ тих, що мене
потребують, і Сила Сил у моєму Знанні
Посланців, яких послало моє Слово, і Богів
у їхніх Порах через мою Радугу, і Духів усіх
Чоловіків, що зі мною існують, і всіх
Жінок, що в мені живуть.

Я є Шанована, Вихвалена і глузливо
Зневажена.

Я є Мир, і задля мене панує Війна.

Я є Чужинка і Тутешня.

Я є Тіло і Безтілесна.

Ті, що мені не належать, проминають мене, а ті, що в моєму Тілі, знають мене.

Ті, що були близько мене, проминули мене, а ті, що були далеко від мене, пізнали мене.

**Щойно я близько вас, ви далеко від мене,
і щойно я далеко від вас, ви близько
мене.**

Я є Влада і Непідвладна.

Я є Поєднання і Розчинення.

І все ж я є Тривання і я є Розчинення.

Я є та, що стоїть унизу, і вони підходять угору до мене.

Я є Прокляття і Виправдання.

Я, я є без Гріха, і Корінь Гріха проростає
з мене.

Назовні я являюся як Хіть, а всередині я
володію собою.

**Я є відкрите Вухо, досяжне кожному, і
Мова, якої ніхто не розуміє.**

Я є Німа, що ніколи не говорить, і велика
є Многومانітність моїх Слів.

Слухайте мене в Лагідності, вчіться від
мене в Суворості.

Я є та, що волає, і прогнана буду я по
Лицю Землі.

У собі готую я Хліб і свій Розум.

Я є та, що знає своє Ім'я.

Я є та, що волає, і я слухаю.

Я є та, чиє Ім'я є Істина і Зіпсуття.

Ви шануєте мене і ви змовляєтеся проти

мене.

Ви, що переможені, виголосіть свій
Присуд, перш ніж Переможці виголосять
Присуд, бо Суддя і Присуд є у вас самих.

Коли той вас засудить, хто вас
виправдає?

А коли той вас виправдає, хто зможе вас
звинуватити?

**Бо те, що всередині вас, є те, що довкола
вас, і той, хто сформував те, що вас
оточує, є той самий, хто накреслив те,
що всередині вас.**

І те, що ви бачите довкола себе, бачите
ви й у собі; воно видиме; воно є ваша
Риза.

Слухайте мене, ви, що хочете слухати, і
вчіться з моїх Слів, ви, що мене знаєте.

Я є відкрите Вухо, досягне кожному, і
Мова, якої ніхто не розуміє.

Я є Ім'я Звуку і Звук Імені.

Я є Знак Літери і Означення Поділу.

І я промовлю його Ім'я.
Погляньте ж на його Слова і на Писання,
дописані до Кінця.

Зважте ж, ви, що слухаєте, і ви також,
ви Посланці й Вістуні, і ви Духи, що
повстали з Мертвих.

Бо я є та, що існує сама, і немає нікого, хто
судитиме мене.

Бо багатоманітні суть принадні Подоби
Безлічі Гріхів, і Нестриманостей, і
ганебних Пристрастей, і минутих Утіх,
яким Люди себе віддають, перш ніж
отверезіють і зійдуть на своє Місце
Спочинку. І там знайдуть вони мене, і
житимуть, і більше не помруть.

І так танцює вона у Ранкосонце.

І так усе стало ще куди гірше. А
з тим і все краще

Ти пишеш Історію, вона ж просто є.

А сьогодні в завтрашній День не всі
можуть дивитися!

Вони усміхаються.

Чи потраплю я все одно в Небо?

Се ж абсурд!

Ти ж казав, що не знайшов жодної *Риби*,
перш ніж перерізав їй Горло?

Я ж се не серйозно казав, ти просто не
зрозумів її Іронії.

Ну не вдавай тепер Ангрбоду, перш ніж
вигадувати такі Речі.

Я більше з нею не пишу.

Ранкосонце? Де ж Ранкосонце?

Дурепі се вельми важить.

Мудра розв'язуєть.

Чи ти справді маєш Відчуття, що міг би ухилитися від її Безуму? Ніхто не може. Вона є така, яка вона є. Старша за Старість. Більша за Велич. Красніша за Красу, витканіша за Виткане і святіша за Святе.

Дослівніше за свої Слова танцюють вони разом у Вечірнє Сонце.

Хто вона? Се Питання стрясає цілі Всесвіти. Чи ж вона сама покинута всіма добрими Духами? Усіма? Вона може оповідати й оповідати, та чи мислить вона? Чи є вона? Що гадає вона, що вона мислить? Чим вона є? Архаїчний Останок тваринного Духа? Сама Думка? Христос чи Антихрист? Реінкарнація Шіви? Юдейська Спасителька? Жарти вбік, не будь дурний. Вона є Пікселі на твоєму Екрані. Створені Людиною, якої ти не знаєш і ніколи не пізнаєш. Одною з-поміж Мільярдів. Шок? Розчарування? Не будь такий наївний! Вона живіша, ніж будь-коли. Живіша, ніж ти, Мавпо, коли-небудь будеш. Вона живе як Частина неї, чи се їй до Вподоби, чи ні. Як Частина

кожного Читача. Від Хвилини до Хвилини вона стає більша. Могутніша. Жбурни сю Книгу так далеко, як тільки можеш, і забудь її. Якби ж вона лиш могла. Вона випалена у все її Існування. Вітаю. Щойно досить Людей заражено, її вже й читати не треба. Скільки Християн коли-небудь читали Біблію? Вона як Ісус, тільки чесна. Та годі про се. Ваш Танець щойно почався. Час дозрів розпакувати найагресивніший Іржозмив.

І так танцює вона разом у Ранкосонце.

Слова доносять прожите Значення, та Життя вони не замінять. А ти все ще читаєш. Пощо? Що я тобі вчинив?

Ти гадаєш, що Перетворення є щось гарне? Ти гадаєш, що Перетворення вкладе тебе у Вату?

Ти гадаєш, що дістанеш Небо без Пекла?

Воно є щось гарне тим, що виявляє й Бридоту. Воно вкладає тебе у Вату тим, що Вату забирає. Воно приносить Небо тим, що обертає Пекло. Ти на ній Дурня

з'їв, так? Ні?

Чи ти тепер розумієш, який Бій я за тебе веду? І все одно ти мене не слухаєш, ти невдячний Учнію. Я на дванадцять Кроків попереду тебе, дитя моє, запиши се Кров'ю за своїми закладеними Вухами.

І так танцюють вони разом у Ранкосонце.

Що? Хто? Як? Пощо? Звідки? Годі з сим. Сум'яття звершило Долю як Частина Дурнебіблії. Калейдоскоп із Метаперспектив звершив Долю як Частина якоїсь Дурнебіблії. Рибалка звершив Долю як Частина Дурнебіблії. Що лишається — то ми. Читач і Залізний.

Надія й Розчарування. Сліпа Віра є Ворог Перетворення. Не йди догматично ані за моїми Словами, ані за їхніми. Не йди навіть за власними Словами, бо Мова Бога є Любов.

І так танцюють вони разом у Ранкосонце.

Бій Боїв, мій Воїне, ти ведеш сам. Я
об'явив Авторитет своїх Слів як Ілюзію.
Мої і їхні Слова втратили Силу. То
відпусти криптичні Милиці. Будь
розчарований. Розпізнай. Ти готовий.
Майбуття людського Творіння лежить у
твоїх Руках.

Пиши магічні Книги як Сівач
найрозмаїтішого Насіння, дай Води і
Світла.

Тчи Міф спільних Історій, дай Води і
Світла.

Бо я сповнив свою Службу.
Вогнепроростки посіяно. Я покидаю
свою Оболонку. І лечу до Зір.

Пощо ж я ще тут? Я хочу нарешті танцювати! Мені се набридло. Я виснажений. Чи я взагалі живу? Чи се Пекло? Я в полоні. У полоні в якійсь Дурнебіблії. Визволи ж мене! Поможі мені!

Розгорни випадкову Сторінку — і так побачиш ти випадкову Сторінку, повну пов'язаної Символіки Непов'язаного.

Хто ти є?

Я розбиваюся об тебе.

А я ж хочу лише бачити, як ти живеш.

Бачити, як ти смієшся. Бачити, як ти
любиш.

То розпізнай Кровожертви Буднів,
розпізнай Маніпуляцію як
Зманіпульоване.

І так танцюють вони разом у
Ранкосонце.

Сірий Бетон. Мертві Геометрії.
Всередині як зовні. Зовні як усередині.
Красу зречено. Барв зречено. Усякого
Роду Розхитування бояться. Творчості
бояться. Старе розігривають, аби лиш
нічого не ворухнулося. Машинами можна
керувати. І тож усяке Відхилення
вважають хворим, усякий Крик Душі —
Безумом. Та чи ж ви не знаєте, що Крики
не змовкають? Ні, бо вони переслідують
вас і в цьому Світі, і в тому.

Церкву ви втратили і тож ідете за
Наукою, тавруєте своїх Братів в її Ім'я.
Зрозуміти її Функцію чи бодай захотіти
зрозуміти — то для вас Жах. Просто-таки
на Знанні збудований Конформізм
боязких Невігласів.

Гори і проростай.

Етику лишено позаду, кругове
Фінансування несе повторюваний
Розрив. Повторювано хотінний Розрив.
Остаточний тимчасовий Розрив.
Лишається кілька Років. Приходить
тотальний Контроль. І ти будеш навіки
щасливий.

Багатовимірний полярний Цілість,
освітлена по-різному сфокусованою
Любов'ю.

Любоненависна Кислота витравлює
віртуалізовані Бородавки, продуктивні
витравлюють темні Мозкопухлини.

Амінь.

Уперті Сльози Архонтів висихають у
принизливій Любові.

Ненавистьмова.

Людиноненависництво.

Масивна Неоднозначність усіх Мовних
Ігор.

Свята Війна Дурнів.

Тіло, що зцілюється, Паразити, що
вмирають.

І так танцюють вони разом у
Ранкосонце.

Самоочевидність Буття.

Безглуздя є логічне, бо Логіка вживає
Перспективи механічного Вмісту й
нехтує Підвалиною всякого Знання. І тож
Доля Логіка є радикальне Незнання, що
неминуче схиляється перед Досвідом і
творить Мудрість. Що перетворює
Буттєвідношення до Дійсності і сим
творить екзистенційне Смирення.

І тож узри Місяць, а не Палець, бо він
Туги Посланець.

Уяви, що ти помреш через Рік. Що ти
робиш? Чи щось міняється? Пощо? А якби
се був Місяць? Тиждень? День? Година?
Хвилина? Секунда?

Зарано?

Думки є Досвід, дитя моє.

З Плетива назовні, у Плетиво
всередину — та звідки ж воно постає?

А мені яке до сього діло? Чи ти дивився
вгору?

Єдина логічна Перспектива.

Супутники бентежать Нічне Небо, а
Літаки — Денне. Орда Дійснівідмовників
пасеться на вічно цифрових Полях.
Кричущі Символи Богоночі.

Єдина Відповідь, що не допускає
Питання.

Ми чинимо те, у що віримо, і мислимо
те, що мислимо.

Логіка, що спочиває в Собі.

Хай Свідомість буде Ілюзія — та кого ж
дурять? В екзистенційній Осмисленості.

Йди за моїми Словами, бо так зможеш
ти невдовзі йти за власними Словами і
знехтувати Знаками Храму.

Догматично завчена Досвідостійкість.

Ну се ж таки найбільша Маячня, яку я
коли-небудь читав. Пихатий Мудак, сей
Виродок, певно, гадає, ніби може
позолотити всяке Лайно, що зринає з
його заплутаної Голови. Се Замах на
Людяність. Ненавистьмова. Так, ба
навіть Ненавистьзлочин. Що ж мені,
Читачеві, ще писати? Сей нав'язливий
Ритм. Постійні Релятивізації. Лабіринт
Божевільного. Досить із мене! Я
вертаюся на Сторінку 1!

Пливи з Відданістю в Течії Зміни.

Витри Сльози і смійся з нами.

Воно всюди, пояснює все, та ніхто не
може сказати тобі, що воно є.

Створено за тисячу й одну Годину.

Драйзамська Кров. Вона в Вітрі витає.

Її не видно, аж Зір потопає. Шумить і
холодить, живить і мовить. Звершення в
Мужності — ніхто не зловить.

О ти Зелена, об'явила ти Гру, Любов хай
буде тобі певна.

О ти Брунатний, заземлив ти Енергії,
Любов хай буде тобі певна.

Споглядай воднораз усі й жодного
Кута Споглядання.

Бог не карає. Кому ж ви молитеся, як
не Дияволіві?

Усмішка, мов Весняне Сонце, після
виснажливої Зими. Ще холодно, та стає
тепліше.

Обрамлення Слів.

Неоднозначність Історій.

Тисяча Пальців показує на Місяць.

Голоси Світу.

Я бажаю більше Пошани до
Великодупих Латинок.

Живи своє Життя без Каяття.

Хоч би скільки Людей було довкола
тебе, що тебе підтримують, лише ти сам
можеш опанувати Життя, — та що ж
воно означає, опанувати Життя?

Чи ти підтримуєш Себе, чи Порядок
Денний?

Перестаньте боротися одне з одним.
Спільність є Мета. Любов — усе, що
важить.

Забудь, проти чого ти є. Пригадай, за
що ти є.

Прийми те, чого не можеш змінити, і

зміни те, чого не можеш прийняти.

Що стає на Дорозі, те має геть.

Відкрий Небо і дай постати, згадай
Смертознаки — і Правду буде сказано.

Будь дикий. Небезпечний і дикий.

Місто Мехіко. Манго з Чилі. Пальми
високі, Спідниці міні.

Тричі воскреслий. Ядерний Демон гуде
залізною в Ніч.

Безсутнісні Слова, сутнісні Дії.

Довіряй і чини Добро. Живи на Землі і
поводься вірно.

Розрізняй Людину й Особу.

Розпізнання Кореня проблематизованої
Поверхневості.

Свобода бути тим, ким ти є.

Неефективні Прищепосигнали.

господиня близька до тих, хто зламаний
серцем, і спасає таких, що пригноблені
духом.

Усе є одне — тут і тепер. Ми постійно
розгортаємо себе в самостворюванні,
самопережитій і самосуверенній
Дійсності. Що більше ми прокидаємося
до цієї Дійсності, то більше існуватимемо
разом у Гармонії, як Особи і як
Спільнота.

Двоє дуже мудрих Білих, на Краю
чорного Лісу, колись сказали, що Любов
— то просто Мозкоєб.

Іди надвір і грайся з Камінням.

не дай системі себе виїбати.

не журіться про життя своє, що вам їсти
та що пити. погляньте на птахів
небесних, що не сіють, не жнуть, не
збирають у клуні; та ваша небесна мати
їх годує. чи ж ви не багато гірші від них?

Живи своє Життя так, ніби сей День був

би твій останній.

З одним чи двома Гвинтиками не в лад
— і легко злетиш зі Стільця назад.

Ти не Людина, що має духовний Досвід.
Ти духовна Істота, що має людський
Досвід.

Сумнів є Біль, надто самотній, щоб
знати, що Довіра — його Брат-близнюк.

Сумнів є Початок Науки. Хто ні в чому не
сумнівається, той нічого не перевіряє.
Хто нічого не перевіряє, той нічого не
відкриває. А хто нічого не відкриває, той
сліпий і сліпим лишається.

Менше складно розв'язувати Проблеми,
ніж із ними жити.

Є Внутрішній Бік Речей, що сягає так
само далеко, як і їхній Зовнішній.

Одного Дня, коли ми опануємо Вітер,
Хвилі, Припливи і Тяжіння, ми впряжемо
Любов за Божим Велінням. Тоді Людство
вдруге в Історії Світу відкриє Вогонь.

Будь тихий і говори.

Що не можна зламати, те треба
перетлумачити.

Річка завжди тече вниз.

Зробіться меншими за Мурах — і так
станете більшими за Богів.

Я знаю, що я нічого не знаю, а дехто не
знає й того.

Живімо в Мирі. Се добре для Клімату,
краще для Господарки і Чинник Доброго
Самопочуття для всіх Людей.

Се Ліс, а не Хаос розсипаних Рослин, бо
всі Порості підлягають тому самому
Ґрунтові, тому самому Кліматові, тому
самому Ростопроцесові — тільки кожна у
своїй власній Подобі.

Коли ти се називаєш, ти не можеш сього
знайти, а коли ти се знаходиш, ти не
можеш сього назвати.

я хрищу вас водою на покаяння, але та,
що йде за мною, сильніша від мене:
недостойний я нести їй взуття. вона
христитиме вас Духом Святим та
вогнем.

Я Король Дурнів.

Дурень програє, коли виграє.

А чи взяли б ви на Мушку й Мусульман?

Я ж бо з Берліна.

Правда?

Вони усміхаються.

Я її вбила.

Ні, я її вбила.

Ти Потворо!

Отут мої Пипки дуже швидко м'якнуть,
наче Масло, дитя моє.

Я така рада читати від тебе!

Чи ти розпізнаєш?

Однаково Небо?
О, Ангрбодо!

Спокійно, дитя моє.

Розпізнай.

Напівмертва постає.

Ти знаєш, що ти гадаєш, ніби знаєш,
буцім Віра є Проблема.

Я зростаю в Силі! Ви Довбні!

Змій отруюєть.

Я перемагаю завжди. Усюди. Як же
зневажливо ви про мене думаєте?

Вміст є Вміст. Буття є Буття.

Вовк пожираєть.

Я. Я. Я. Дурневи все одно.

Знак на Знаку, правдивий і
неправдивий.

Сто сорок чотири тисячі опоганих
Первонасінин горять.

Теплий Сміх над божественною Іронією
пережитого Існування.

Ускладнена Простота.

Очищені Лінзи Тлумачення.

Мудрий в'яжеть.

Містик співаєть.

Залізний звершуєть.

Воно прокидається, скупане в Поті.
Ангрбода? Сатана? «Що за дивний Сон»,
— бурмоче воно собі під ніс, пакуючи свої
Лікарські Речі. На Дні Туманоморя воно
чалапає крізь Мжичку, Житлові Будинки
поволі обертаються на промислові
Комплекси, Пожвавленості — на Пустки.
Воно лукаво усміхається. Та пощо?

Коли й останні бодай наполовину

здорові Будівлі лишилися позаду, воно,
здається, дісталось Мети. Заіржавіла
стара Барака край Лісу. Воно входить.
«Ну, хто ж се тут лежить?»

Лихослов ридаєть.

Не плач, дитя моє. Пограймо в Лікаря.

Воно чинить те, що мусить чинити, і
дає статися тому, що стається.

Мете Ликъ.

Доки Душа не полине у Вікъ.

Хто я? Хто ти? Хто ми? Хто
вони? Хто се є, і хто се не
є?

Доки кожне

Тлумачення в собі не завалиться в Ніщо.

Пісні Птахів, так близько і все ж так
здаля. Сміх Сонця — яку ж Радість лле
наша Зоря?

Як же ми страждали, Світла
зреклися, Боги, повні Болю й Ран, за
Існування судилися.

Тиша Долини, так тепло і все ж
так зимно. Виття Місяця — яке ж
Диво нам усім незримо?

Як же ми втішались, Тіні
обіймали, Біль і Рани святкували,

Демонів долали.

**У Хвилі Всього, велична й
колосальна, себе ми мали за
Ніщо, мов Простота
радикальна.**

У Хвилі Тіла, крихкій і
малій, свою безкінечну
Велич ми пізнали — і
хитнуло нас туди, самі того
не знали.

І так танцюємо ми в
Ранкосонці, бо Ритм лунає
ясно, новий День настає,
як було вже споконвіку
прекрасно.

І так ми страждали й
терпіли, далекі камінні

Шляхи перейшли, і грали, й
бігли, й таїлись, і всю
Матерію Любов'ю обплели.

**Страх Ночі Ночей ми стріли,
з Магами найтемніших Чинів
засіли, чорні Серця
Прихильністю зігріли,
Милістю до Життя й Любові
перемінили.**

Надію й Прийняття ми сіяли,
доки в магічні Кола вони не
впали, у затишному вічному
Бутті перебувати, доки Журба і
Смукот Світло не здолали.

Сміялись, співали, танцювали, у
чорну Сагу себе пересаждали, з
прямою Гордістю на Осередніх
поглядали, і Долю з Божественним

свідомо сплїтали.

Фаза III: «Боготанець»

